

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை

எழுதும் முறை

கலாநிதி ஆ.சதாசிவம் D.Phil. (Oxon)

தொன்மை மருவல்

ஆராய்ச்சக் கட்டுரை

எழுதும் முறை

ஆக்கியோன்:

கலாநிதி, பண்டிதர் ஆ.சதாசிவம் M.A.(Cey.), D.Phil (Oxon)
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்.

மீள் பதிப்பாசிரியர்

திருமதி திருஞானேஸ்வரி சதாசிவம் B.A

சதாசிவம் பதிப்பகம்

2020

நூல் விபரம்

Title of the Book	: Aarachik Kaddurai Ezuthum Murai
Author	: A.Sathasivam D.Phil (Oxon)
Editor	: Mrs Thirugnaneswary Sathasivam E-Mail : tsathasivam@msn.com
Subject	: Education
Publisher	: Sathasivam Publications
Copy Right	: Anpalakan Sathasivam M.D E-Mail : asathasivam@msn.com
Edition	: 2 nd Reprint
Year of Publication	: 2020
Number of Pages	: 81
Printers	: Mathi Colours Prints, Nallur.

நூல் தலைப்பு	: ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை
ஆசிரியர்	: கலாநிதி ஆ.சதாசிவம்
மீள் பதிப்பாசிரியர்	: திருமதி திருஞானேஸ்வரி சதாசிவம்
நூற் பொருள்	: கல்வியியல்
வெளியீடு	: சதாசிவம் பதிப்பகம்
பதிப்புரிமை	: அன்பழகன் சதாசிவம் M.D
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு விபரம்	: 2ஆம் மீள் பதிப்பு
பதிப்பு ஆண்டு	: 2020
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 81
அச்சிடோர்	: மதிகலர்ஸ் பிறிண்டேர்ஸ், நல்லூர்.

மீள் பதிப்புரை

பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் அவர்கள் மொழியியல் ஆய்வுத் துறையில் உலகு அறிந்த மொழியியல் அறிஞராவார். தமிழ்ப் பண்டிதராக, பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராக, ஓக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழக மொழியியல் கலாநிதியாக, மொழியியல் வல்லுநராக, மொழித்தூய்மை பேணிய செந்தமிழ்க் காவலராகப், பழந்தமிழ் இலக்கிய ஆளுமை மிக்கவராகப், பதிப்பாசிரியராக, ஆய்வாளராக, ஆராய்ச்சி மாணவருக்கு நல்ல வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தவராவார்.

சதாசிவம் அவர்கள் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்த காலத்தில் முனைவர் பட்ட ஆய்வில் ஈடுபட்ட ஆய்வாளர்களை நெறிப்படுத்தினார். அத்துடன் தமிழகத்துப் பல்கலைக் கழகங்கள், மலேசியப் பல்கலைக்கழகம் எடின்பரோப் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றின் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகளின் வெளிநிலைத் தேர்வாளராகவும் பல ஆண்டுகள் செயற்பட்டவராவார்.

ஆராய்ச்சிக் கலை மேனாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களினாலும் உயர்தர ஆராய்ச்சி மன்றங்களினாலும் மிகப் போற்றி வளர்க்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆங்கிலம், ஜேர்மன் முதலிய மொழிகளில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறைபற்றி வெளிவந்த நூல்கள் ஆராய்ச்சி மாணவர்களுக்குப் பெரிதும் வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது. அவற்றைப் பின்பற்றி தமிழிலும் அத்தகையதொரு நூல் எழுதப்பட வேண்டும் என சதாசிவம் அவர்கள் விரும்பினார்.

சதாசிவம் அவர்கள் ஓக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வு செய்து கொண்டிருந்த காலங்களில் ஆய்வு முறையியல் என்ற அத்துறை பற்றியும் கற்றுத் தேர்ந்த சதாசிவம் அவர்கள் அப்புதிய ஆய்வுமுறைகளைப் பயன்படுத்தி பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தான் சமர்ப்பிக்க வேண்டிய ஆய்வு ஏட்டை எழுதிநிறைவு செய்து D.Phil பட்டமும் பெற்றுக் கொண்டார்.

பேராசிரியர் அவர்கள் தான் பெற்ற அறிவையும் அநுபவங்களையும் துணைக்கொண்டு தமிழ் ஆய்வு மாணவர்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் “ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுது முறை” என்ற நூலை 1963 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார்.

அறிவியல், இலக்கியம், கலைகள், தத்துவம், எனப் பல்வேறு துறைகளில் முதுகலைமாணி, முனைவர் ஆகிய பட்டங்களைப் பெறுவதற்கு பல நூற்றுக் கணக்கானோர் பல்கலைக்கழகங்களிலே ஆண்டு தோறும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை சமர்ப்பிக்கின்றனர். இவர்களுக்கு உதவும் முகமாகவும் எமது குடும்பத்தினர் பேராசிரியரின் ஆக்கங்களை வெளிக் கொணரும் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பதாலும் “ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறை” என்ற இந்நூல் மீள்பதிப்பாக 2020 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்துள்ளது. இந்நூல் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை, ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் அமைப்பு, மேற்கோள், அடிக்குறிப்பு, மேற்கோள் நூற்பட்டியல், உத்திகள், மொழிநடை என்ற ஏழு தலைப்புகளில் அமைந்ததாகும். இது எமது மூன்றாவது வெளியீடாகும்.

எமது நூல் வெளியீட்டுப் பணிகளுக்கு பெரும் உதவியாகச் செயற்பட்டு வரும் பேராசிரியரின் மாணவரும் எமது குடும்ப நண்பருமாகிய பேராசிரியர் பாலசுந்தரம் இளையதம்பி அவர்களுக்கும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். தட்டச்சுப் பிரதிகளை மெய்ப்புத் திருத்தம் செய்து உதவிய திருமதி சுசீலா அரிச்சத்திரன் அவர்களுக்கும் இந்நூலை அழகுற அச்சிட்டு உதவிய மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்திற்கும் எமது நன்றி உரித்தாகும்

திருமதி திருஞானேஸ்வரி சதாசிவம் B.A
பதிப்பாசிரியர்

தொன்மை மருவல்

ஆராய்ச்சக் கட்டுரை

எழுதும் முறை

ஆக்கியோன்:

கலாநிதி, பண்டிதர் ஆ.சதாசிவம் M.A.(Cey.), D.Phil (Oxon)

தமிழ் விரிவுரையாளர்

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்.

யாழ்ப்பாணம்

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்

1963

யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்க வெளியீடு 5.

மார்கழி 1963

வனிதா அச்சகம்
3ஆம் குறுக்குத்தெரு,
யாழ்ப்பாணம்.

பதிப்புரை

மனிதவியல்புக்குந் தமிழ்ப்பண்பாட்டுக்கும் அப்பாற்பட்டன வற்றைப் பழைமையின் பெயராற் கட்டிக்காப்பது ஒரு புறமாகவும், அறிவியலுக்கு முழுப் பொருத்தமாக ஞானிகளாலாராய்ந்து கூறப்பட்ட தத்துவ ஞானங்களையும் இலக்கிய நெறிகளையும் புதுமையின் பெயரால் வெறுப்பது மறு புறமாகவும் நின்று தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தளர்வூட்டு மிக்காலத்திலே, 'எப்பொருள் எத்தன் மைத்தாயினும்' 'எப் பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும்' அப்பொருளின் மெய்ப்பொருள் காணும் ஆராய்ச்சித்திறன் பெருகி வளர்வது இன்றியமையாததாகும். இக்காரணத் தால், யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம், பண்டித பரீட்சையிற் சித்தியெய்தியவர்கள் தகுதிப் பத்திரத்தைப் பெறுவதற்கு ஓர் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை எழுத வேண்டுமென விதித்தது.

எழுதப்படுங் கட்டுரைகள் முழுமையாக அமைய வேண்டுமானால் மேனாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் ஆராய்ச்சிச் சபைகளிலுங் கைக்கொள்ளப்படுவது போன்ற ஓர் ஒழுங்குமுறை அவசியமாகும். இதனால் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறை பற்றிய விரிவுரை ஒன்றைப் பண்டித மாணவர் மத்தியிலே நிகழ்த்த வேண்டுமென்று இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளரும் ஆங்கிலஞ் செந்தமிழ் ஆரியமாகிய மும்மொழிகளிலுஞ் சிறந்த பயிற்சியுள்ளவருமாகிய கலாநிதி, பண்டிதர் ஆ.சதாசிவம் அவர்களைச் சங்கங் கேட்டுக்கொண் டது. அவர்கள் அதற்கியைந்து 11.08.63ஆம் தேதி வண்ணை வைத்தீசுவரா வித்தியாலயத்தில் ஒரு சிறந்த விரிவுரையை நிகழ்த்தினார். அவ்விரிவுரை யின் சிறப்பையும் இன்றியமையாமையையும் உணர்ந்த சங்கத்தினர் அதனை நூலாக வெளியிட விரும்பினர். அமெரிக்காவிலும் ஐரோப் பாவிலும் உள்ள பல்கலைக் கழகங்களிலே தாம்பெற்ற அனுபவங்களையும் தமிழ் ஆங்கில நூல்களின் கருத்துக்களையுந் துணைக் கொண்டு கலாநிதி அவர்கள் 'ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறை' என்னும் இவ்வரிய நூலை எழுதியுதிவினார். கைம்மாறு கருதாமல் அவர்கள் செய்த இவ்வுதவிக்குச் சங்கம் என்றுங் கடப்பாடுடையது. இந்நூலுக்குச் சிறந்த முன்னுரை

யொன்றை எழுதியுதவிய சென்றற் திரு.சு.நடேசபிள்ளை B.A., B.K., F.R.E.S. அவர்களுக்கும் இந் நூலை நன்கு பதித்துத்தந்த வனிதா அச்சகத்தாருக்குஞ் சங்கம் நன்றி கூறுகின்றது.

இந்நூற்றுணைக்கொண்டு ஆராய்ச்சியென்னும் ஆழ்ந்த துறையிற்றுணிந் திறங்கித் தமிழென்னும் அளப்பருங்கடலிலுள்ள அரிய பொருணுட்பங்களை ஆராய்ச்சியாளர் கண்டெடுப்பார்களாக.

யாழ்ப்பாணம்
10.12.63

யா.ஆ.தி.யா.சங்கத்தினர்

முன்னுரை

இந்நூல் தமிழில் ஆராய்ச்சித் துறையில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு மிகவும் பயன் தருவதாகும். தமிழில் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள் எழுதுபவர்கள் இக் காலத்திற் கவனிக்க வேண்டிய முக்கியமான முறைகள் இந்நூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்கிலம் முதலிய மேற்றிசை மொழிகளில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல துறைகளில் வெளி வருகின்றன. அவற்றிற் கையாளப்படும் முறைகள் படிப்பவர்களுக்குத் தெளிவை உண்டாக்கத்தக்கன. அவற்றைத் தமிழுக்கியைந்தவாறு பொருத்தி அமைத்து இந்நூல் விளக்குகின்றது. தமிழிலக்கண நூல்களில் தொல்லாசிரியர்கள் காட்டிய உத்தி வகைகளும் இந்நூலில் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வுத்திகள் எக்காலத்திலும் நூலாசிரியர்கள் மேற்கொள்ளவேண்டியன என்பதையும் இந்நூல் வலியுறுத்துகின்றது.

இந்நூலை இயற்றிய கலாநிதி ஆ.சதாசிவம் அவர்கள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றுவதுடன், தமிழ் மொழியாராய்ச்சித்துறையில் மேம்பட்டு விளங்கும் பெற்றிவாய்ந்தவர்கள். இவர்கள் இங்கிலாந்தில் புகழ்பெற்ற ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்திற் பயின்று தமிழ்மொழியைப் பற்றி ஓர் அரிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதிக் கலாநிதிப் பட்டமும் பெற்றமை பலரும் அறிந்ததாகும். அமெரிக்காவில் சில பல்கலைக் கழகங்களின் சார்பில் நடை பெற்றுவரும் மொழியாராய்ச்சித் துறையிலும் இவர்கள் ஈடுபட்டுத் தமிழ்த் தொண்டாற்றி வருகிறார்கள். ஆராய்ச்சித் துறையில் இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த இவ்வாசிரியர் தமிழில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறையைப்பற்றி ஒரு நூல் இயற்ற முன்வந்தது பாராட்டுக்குரியதாகும்.

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச்சங்கம் நடத்தும் பண்டித பரீட்சைக்குத் தோன்றுபவர்கள் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள் எழுத வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றனர். முக்கியமாக அவர்களுக்கு இந்நூல் பெரிதும் பயன்படுமென்று கருதி இச்சங்கத்தினர் இதனை வெளியிடுகின்றனர்.

இராமநாதனம்
சுன்னாகம்.
15.12.1963

சு.நடேசயிள்ளை

நன்றியுரை

ஆராய்ச்சிக்கலை மேனாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களினாலும் உயர்தர வாராய்ச்சி மன்றங்களினாலும் மிகப்போற்றி வளர்க்கப்பட்டு வரும் ஒரு கலையாகும். ஆங்கிலம், செர்மன் முதலிய மொழிகளில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையெழுதும் முறைபற்றிய பல நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன. இந் நூல்கள் ஆராய்ச்சி மாணவர்க்குப் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. செந்தமிழ் மொழியில் இதுவரையும் ஒரு நூலாவது வெளிவராதது ஒரு பெருங் குறையாகும். இக்குறையைப் போக்க யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபி விருத்திச் சங்கத்தினர் முன்வந்தது மகிழ்ச்சிக்குரியது. ஈழத்திலே செந் தமிழையும் ஆரியத்தையும் போற்றிப் பாதுகாத்துவரும் இச்சங்கத்தினர் ஆராய்ச்சிக்கலையில் மாணவர்களை ஈடுபடுத்தித் தமிழ்மக்களின் கலைகளையும் பண்பாட்டையும் ஆராய்ச்சி செய்யத் தூண்டுவது காலத்தின் ஒரு நல்ல அறிகுறியெனவே யான்கருதுகின்றேன்.

1943ஆம் ஆண்டுப் பிரவேசபண்டித பரீட்சையில் முதலாவதாகச் சித்தி யெய்தியதற்காக இரு பரிசில்களை அளித்துச் செந்தமிழில் ஆர்வத்தையும் விருப்பத்தையும் ஊட்டிய அச்சங்கத்தினர், இருபது வருடங்களின்பின் 'ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையெழுதும் முறை' பற்றி ஒரு விரிவுரை நிகழ்த்துமாறும் அவ்விரிவுரையை நூல்வடிவில் அச்சிடத்தக்கதாய் விரிவாக எழுதித்தருமாறும் என்னைப் பணித்தனர். அப்பணியைத் தலைமேற் கொண்டு இந்நூலை எழுதியுதவினேன். நூலையெழுதுங்கால் உலக வாராய்ச்சியாளர் கைக்கொள்ளும் பொதுவான விதிகளையே தழுவி யுள்ளேன். எனவே இந்நூலைப் பயன்படுத்துவோர் எழுதும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் உலகப் பொதுமுறையைத் தழுவி அமையும். அறிவிலும் அனுபவத்திலும் இளைஞனாகிய என்னை இப்பணியிலாக்கிய சங்கத்தினருக்கு எனது நன்றி உரியதாகுக. இந்நூலைப் பலர் பயன்படுத்திச் செந்தமிழையும் மரபையும் பாதுகாத்து வளர்க்க இறைவன் திருவருள் புரிவாராக.

பல்கலைக்கழகம்
பேராதனை.
08.12.63

ஆ.சுதாசிவம்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
பதிப்புரை	vii
முன்னுரை	ix
நன்றியுரை	x
01. ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை	01
02. ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் அமைப்பு	05
03. மேற்கோள்	15
04. அடிக்குறிப்பு	25
05. மேற்கோள் நூற்பட்டியல்	34
06. உத்திகள்	39
07. மொழிநடை	46
08. மேற்கோள் நூற்பட்டியல்	51
09. பிற்சேர்க்கை	53

I ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை என்பது ஆராய்ச்சி, கட்டுரை என்னும் இரு சொற்களாலாயது. 'ஆராய்ச்சி' என்னுஞ் சொல் ஆர்-நிறைதல், ஆய்ச்சி-தேடுதல் என்னும் பொருள்களைச் சுட்டி 'நிறையத் தேடுதல்' அல்லது 'பலமுறை தேடுதல்' என்னும் விளக்கத்தைத் தந்து நிற்பது. 'கட்டுரைத் தல்' என்பது 'பொருள் பொதிந்தனவற்றைக் கூறுதல்' எனப் பொருள்படும். எனவே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை என்பது குறித்த பொருள் ஒன்றனைப் பற்றித் தீர விசாரணை செய்து கொண்ட முடிபைப் பொருள் பொதிந்த வசனங்களிற் கூறுதலாகும்.

ஏதாவது ஒரு பொருளைத் தெரிந்து அதனைப் பற்றிய விரிவான விளக்கங் கூறுதலே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும். உண்மையான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையானது பொருளை வகைப்படுத்தி விளக்குமே தவிர அப்பொருளைப் பற்றிப் பிரசாரஞ் செய்யாது. ஆராய்ச்சிக்குரியதாக எப் பொருளைத் தெரிந்தெடுக்க வேண்டுமென்பது ஆராய்ச்சியாளரின் விருப்பத்தையும் அப்பொருளால் அவரும் பிறரும் பெறும் பயனையும் பொறுத்தது.

இன்று இலக்கியம், கலை, விஞ்ஞானம், தத்துவம் முதலிய பல்வேறு துறைகளில் ஆராய்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. மனித மூளையின் வளர்ச்சியைத் தூண்டும் ஒரு சாதனமாய் ஆராய்ச்சிக் கலை இன்று அமைந்து விட்டமையின் மேனாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் ஆராய்ச்சிமன்றங்களிலும் ஆராய்ச்சி செய்யும் மாணவர்கள் ஆராய்ச்சி முறையைப் பற்றி முதலிற்றெரிந்து கொண்ட பின்னரே ஆராய்ச்சியை நடத்த முற்படுகின்றனர். எனவே, ஆராய்ச்சி முறை பற்றிய தத்துவங்களை அறியும் அறிவு ஆராய்ச்சியாளருக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதொன்றென மேனாட்டவராற் கருதப்படுகின்றது.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை அமையும் முறை

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையானது எவ்வாறு அமையவேண்டுமென கூறுவதிலும், அஃது எவ்வாறு அமையக் கூடாது எனக்கூறுவது இலகுவாகும். ஏதாவது ஒரு நூலையோ கட்டுரையையோ வேறு மொழிநடையிலே மாற்றி எழுதுவது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையன்று. பல நூல்களின் றெரிந்தெடுத்த மேற்கோள்களை நிறையப் பெய்து அவற்றைத் தொடுத்துக் கட்டுவதும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையன்று. ஒரு புலவனின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பல நூன்மேற்கோள்களுடன் எழுதுவதும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையன்று. விவாதத்துக்குரியதாய் அமைவதும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையன்று. மற்று, அஃது ஆராய்ச்சியாளரின் சொந்தப் படைப்பாய் அமையும். தாம் எடுத்துக் கொண்ட பொருளை விளக்குவதற்கு இன்றியமையாதன எனக் கண்ட கருத்துக்களைப் பல நூல்களிலிருந்து திரட்டித் தம் நுண்மதி கொண்டு ஆராய்ந்து அக்கருத்துக்களைத் தமதாக்கி ஆராய்ச்சியாளர் புதிதாகப் படைக்கும் படைப்பே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாகும். ஆராய்ச்சியாளர் தாம் படித்த ஒரு நூலிலிருந்து ஒரு கருத்தை மேற்கொள்வர். மற்றொரு நூலிலிருந்து ஒரு மேற்கோளைப் பெறுவர். இங்ஙனத் தாஞ் சேகரித்த கருத்துக்களைத் தங் கட்டுரையின் ஒருமைப் பாட்டிற்கு ஏற்ற வகையிற் புதியதொன்றாகப் படைப்பர். கட்டுரையின் ஒருமைப்பாடாவது முதலிலிருந்து இறுதிவரை ஒரே பொருளின் விளக்கமாய் அமைந்து முரண்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டிராமையாகும். ஆராய்ச்சிப் பொருளின் விளக்கந்தரும் நூல்களையுங் கட்டுரைகளையும் வாசித்தல், குறிப்பெடுத்தல், மேற்கோளைத் தயாரித்தல், மாதிரிக் கட்டுரை வரைதல், மேற்கோள்களையுங் குறியீடுகளையும் பரிசீலனை செய்தல், கட்டுரையை இறுதியில் எழுதுதல் ஆகிய பல நிலைகளைப் படிமுறைக் கிரமத்திற் பெற்று ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையுருவாகும். ஒரே முறையில் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையை எழுதிமுடிக்கலாம் என எண்ணுவது தவறு.

ஆராய்ச்சிப் பொருளைத் தெரிதல்

முதன்முதலில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுத முற்படுவோர் பொருளைத் தெரிந்துகொள்வதில் மிக இடர்ப்படுவர். அவர் தெரியுங் கட்டுரைப் பொருண் மிக விரிந்ததாய் இருக்கும். ஏனெனில், தாம் ஆராய்ச்சி செய்ப்புகும் விடயத்தைப்பற்றி அதிகம் அறிந்து கொள்ள முன் பொருள் தெரிந்தெடுக்கப்படுதலின் அப்பொருளைப்பற்றி அதிகம்

எழுதமுடியாது என்ற மனப்பான்மை ஆரம்பத்தில் நிலவுவது வழக்கமே. பொருளை ஆராய்ச்சி செய்யும்போதே அதன் கருத் தாழ்மும் பரப்பெல்லையும் இனிது புலப்படும். எனவேதான், ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை எழுதி முடிக்கவேண்டிய கால எல்லைக்குள் அதனை எழுதி முடிக்க முடியாது பலர் இடர்ப்படுவர். உதாரணமாக, 'சங்க காலத் தமிழர் பண்பாடு', 'ஈழத்துத் தமிழுரைநடை வளர்ச்சி', 'தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு' முதலிய பொருள்களைத் தெரிந்தெடுத்தால் அவற்றைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்துமுடிக்கப் பல வருடங்கள் செல்லும்; அன்றியும் அவை பல நூற்றொகுதிகளாய் வெளியிடப்படவேண்டி நேரிடும். இக் காரணங்களால் ஆராய்ச்சிப் பொருளைத் தெரிவுசெய்யும்போது குறைந்த பரப்புடையதாயும் பூரண ஆராய்ச்சி செய்துமுடிக்கக் கூடியதாயும் உள்ள பொருளைத் தெரிவுசெய்யும்தெரிதல் வேண்டும். உதாரணமாக, 'சங்ககாலத் தமிழர் பண்பாடு' என்னும் பொருளை விடுத்து அக்காலத் தெழுந்த ஏதாவது ஒரு நூலை அடிப்படையாகக்கொண்ட பொருளைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். 'புறநானூற்றுக் காலத் தமிழர் பண்பாடு' என்ற பொருளை விடுத்து 'ஐரோப்பியராட்சிக் காலத்து ஈழத்தமிழுரைநடை வளர்ச்சி' என்ற பொருளைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். இங்ஙனமே 'தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு' என்ற பொருளை விடுத்துச் 'சங்ககாலத் தமிழில் வடமொழிக் கலப்பு' என்ற பொருளைத் தெரிவுசெய்யலாம். விரிந்த பொருளின் சுருங்கிய விளக்கந்தருவது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் பண்பன்று; சுருங்கிய பொருளைப் பற்றிய விரிவான விளக்கத் தருதலே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் பண்பாகும்.

கட்டுரையாளர் தாம் மனங்கொண்ட பொருளையே ஆராய்ச்சிப் பொருளாகத் தெரிவுசெய்தல் வேண்டும். அல்லாவிடின் அவர்தம் நுண்மதி ஆராய்ச்சிப் பொருளினுள் நுழைய நாட்டங்கொள்ளாது; கட்டுரையாளரின் தனிப்பட்ட ஆற்றலும் அத்தகைய கட்டுரைகளில் மிகச் சிறிதே புலப்படும். பிறரொருவர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதிய பொருளிற் கட்டுரையாளரின் மனம் விழைந்தாலும் அப்பொருள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். அன்றியும் அப்பொருள் பற்றிய விரிவான நூல் வெளிவந்திருந்தாலும் அந்நூலின் சுருக்கத்தை எழுதுவது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாய் அமையாது. ஆனால், அந்நூலில் விளக்கப்படாத பிறிதொரு பண்பைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யலாம். அதற்குத்தக, கட்டுரைப் பொருள் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும்.

ஆராய்ச்சியாளர் திரட்டித் தருங் கருத்துக்கள் பல நூல்களிற் கூறப்பட்டனவாயும் பல வருடங்களாக வாசகர்க்குத் தெரிந்தனவாயும் இருந்தபோதும் ஆராய்ச்சியாளரின் அறிவுக் கூர்மையினால் அக்கருத்துக்கள் ஒரு புதுவடிவம் பெறும். எவ்வெந்நூலிருந்து பெற்ற எவ்வெக்கருத்துக்களைத் தம் பொருளை விளக்க ஒரு முகமாக்க வேண்டுமென்பதை ஆராய்ச்சியாளர் தெரிந்துகொள்வர். அங்ஙனம் ஒரு முகமாக்கும் போது ஆராய்ச்சியாளரின் அறிவிற்கும் அனுபவத்திற்கும் நுண்மதிக்கும் கற்பனைக்குந் தகக் கட்டுரை ஒரு புதுவடிவம் பெறும். எனவே இவ்வாராய்ச்சிப் பொருள்களைப் பற்றிய முழு விளக்கத்தையும் பெற விரும்புவோர் இக்கட்டுரையை மாத்திரம் படித்தால் அதுவே போதுமானது; வேறு கட்டுரைகளையோ நூல்களையோ படிக்க வேண்டிய தேவை பெரும்பாலும் வாசகர்க்கு ஏற்படுவதில்லை.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதுவோர் தாம் தெரிந்து கொள்ளும் பொருளைப்பற்றி அனுபவமுடைய ஆசிரியரோடு கலந்தாலோசிப்பது நன்று. அல்லாவிடின் ஆராய்ச்சி செய்து வருங்காற் பன்முறை ஆராய்ச்சிப் பொருளினது தலைப்பை மாற்றி அமைத்தல் நேரிடும். கட்டுரையாளர் தாம் விரும்பும் பொருளையே தெரிவுசெய்ய வேண்டுமாகையால் ஆசிரியர் அப்பொருளைச் செப்பமான முறையில் அமைத்துக் கொள்வது பற்றிப் புத்தி புகட்டுவர்.

II ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் அமைப்பு

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் புறத்தோற்றத்தை மூன்றாகப் பிரித்து அவற்றின் பொருளை ஆராயலாம். அவையாவன: பகுமுகம், கட்டுரை, குறிப்புக்கள் என்பன.

01. பகுமுகம்

அ) வயர்:

ஆராய்ச்சிப் பொருளின் பெயர்
கட்டுரையாசிரியரின் பெயர்
தேர்வின் பெயர் (ஏதாவது தேர்வுக்கென எழுதினால்)
தேதி : மாதமும் ஆண்டும்

ஆ) முகவுரை:

பொருளின் மீது கட்டுரையாசிரியருக்குள்ள ஈடுபாடு
நன்றி நவிலல்

இ) வாருளடக்கம்:

கட்டுரையின் உட்பிரிவுகளின் பெயரும் பக்கங்களும்
பிற்சேர்க்கை
மேற்கோள் நூற்பட்டியல்
பொருளகராதி

02. கட்டுரை

அ) முன்னுரை: கட்டுரைப் பெயர் விளக்கம்

ஆ) உயிர்நாடி: கட்டுரையின் முக்கிய பகுதி

இ) முடிவுரை: ஆராய்ச்சி முடிபுகள்

03. குறிப்புக்கள்

அ) பிற்சேர்க்கை: (இஃது இல்லாமலும் அமையும்)

ஆ) மேற்கோள் நூற்பட்டியல்

இ) வாருளகராதி

பக்கங்களைக் குறிப்பிடும் வகை

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் அமைப்பைப் பற்றி ஆராயுமுன் கட்டுரையின் பக்கவெண்கள் எவ்வாறு குறிப்பிடப்படவேண்டும் என்பதைப்பற்றி யறிதல் அவசியமாகும். பகுமுகம், கட்டுரை, குறிப்புக்கள் ஆகிய முப்பகுதிகளுட் பகுமுகம் ஒரு வகையான எண்குறியீட்டையும் ஏனைய இருபகுதிகள் மற்றொரு வகையான எண்குறியீட்டையுங் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் பெயர் பெரிய எழுத்தில் எழுதப்படும் பக்கம் முதற்பக்கமாகும். இப்பெயர் முகவுரை, பொருளடக்கம் ஆகிய பகுமுகப் பகுதிகள் i, ii, iii, iv, v, vi, vii, viii.... என்ற எண் வரிசையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இவ் வெண்வரிசை இரண்டாம் பகுதியாகிய கட்டுரையின் முன்பக்கம் வரையுஞ் சென்று முடிவுறும். கட்டுரையின் முதலாவது அத்தியாயத்தின் முதற் பக்கத்திலிருந்து பிற்சேர்க்கை, மேற்கோள் நூற்பட்டியல், பொருளகராதி என்பன உட்பட இறுதிவரை 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8... 226 என மற்றோர் எண் வரிசையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆறு அத்தியாயங்களைக் கொண்ட ஓர் ஆராய்ச்சி நூலின் ஆறாம் அத்தியாயத்தின் இறுதிப் பக்கம் 203ஆனால் அடுத்ததாகிய பிற்சேர்க்கையின் முதற்பக்கம் 204இல் இருந்து தொடரும். பொருளகராதியின் இறுதிப் பக்கம் 226என முடிவுறும்.

இம்முறையைத் தவிர வேறு முறைகளைக் கையாளக்கூடாது. பகு முகத்திற்குப் பக்கங்களைக் குறிக்கும்போது i, ii, iii, iv, v, vi, vii, viii... என்ற வரிசையைக் கைக்கொள்ளாது தமிழ் மரபுப்படி க, உ, ங, ச, ஞ, கூ, எ, அ... என்ற வரிசையைக் கைக்கொள்ளுவதும் வரவேற்கத்தக்கது.

கட்டுரையாசிரியர்கள் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டியது யாதெனில், ஒவ்வொரு துறையினதும் அத்தியாயத்தினதும் முதற் பக்கத்துக்குரிய எண்களைக் கடுதாசியிற் குறித்தலோ அச்சடித் தலோ யாண்டும் இல்லை என்பது. உதாரணமாக, முதலாவதாகிய

பெயர்ப்பக்கம் i எனக் குறிக்கப்படுவதில்லை; அப்பக்கத்தின் மறுபக்கம் ii எனக் குறிக்கப்படும். இது போன்றே முகவுரை, பொருளடக்கம், கட்டுரையின் ஒவ்வோர் அத்தியாயம், பிற் சோர்க்கை, மேற்கோள் நூற்பட்டியல், பொருள கராதி என்பன வற்றின் முதற்பக்கங்கள் தமக்கென ஒவ்வோர் எண்ணைக் கொண்டுள்ளனவேனும் அவை வெளிப்படையிற் குறிக்கப்படா.

இனி ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் அமைப்பைப் பற்றி விரித்து விளக்குவாம்.

01. புகுமுகம்

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையைப் பற்றிக் கூறும் பகுதிகள் 'புகு முகம்' என்ற தலைப்பினுள் அடங்கும். பெயர், முகவுரை, பொருளடக்கம் ஆகிய மூன்றுங் கட்டுரையின் முன்னின்று கட்டுரையைப் பற்றி அறிய உதவுவன.

அ) வயற்:

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் முதலாவது பக்கத்திற் கட்டுரையின் பெயரும் அப்பெயரின் கீழ்க் கட்டுரையாசிரியரின் பெயரும் அமையும். தேர்வுகளுக்கென எழுதப்படுங் கட்டுரையோ நூலோ தேர்வின் பெயரையும் ஒப்படைக்கப்படுந் தேதியையும் முதற் பக்கத்தின் அடிப்பாகத்திற் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஏனைய வற்றிற்கு இக்கட்டுப்பாடு இல்லை.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் பெயரைக் குறிப்பிடும்போது மிக அவதானமாயிருத்தல் வேண்டும். பெயர் சிறியதாயுங் கருத்தைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தக்கூடியதாயும் இருக்க வேண்டும். ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்ட விடயத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பொருளைக் கட்டுரையின் பெயர் சுட்டுவது தவறு. பல கட்டுரையாசிரியர்கள் இடுங் கட்டுரைப் பெயர் வாசகர்களை மயக்கவுணர்வினுள்ளே நிறுத்தி விடுகின்றது. இக்குறை தவிர்க்கப்பட வேண்டியது. கட்டுரையினுட் கூறப்பட்ட பொருளையன்றி வேறொன்றையுங் கட்டுரைப் பெயர் சுட்டலாகாது.

பெரும்பாலும் மூன்று அல்லது நான்கு சொற்களைக் கொண்டதாய்க் கட்டுரைப்பெயர் அமைய வேண்டும்; ஐந்து அல்லது ஆறு சொற்களைக் கொண்டுச் சிற்சில வேளைகளில் அமையலாம்.

ஆ) முகவுரை:

கட்டுரையாசிரியர் ஆராய்ச்சி செய்வதற்காகத் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட பொருளைப்பற்றி முகவுரையின் முற்பகுதி கூறுவது நன்று. ஏன் இப்பொருளைத் தெரிந்து கொண்டாரென்றும், இப் பொருளில் எவ்வித ஈடுபாடு ஏற்பட்டதென்றும், பொருளின் எவ்வெவ்வியல்புகளை ஆராய முற்பட்டிருக்கிறாரென்றுங் கட்டுரையாசிரியர் சுருக்கமாகக் கூறுமிடம் முகவுரையாகும். இவ்வாராய்ச்சிக்கு ஆதாரமாயிருந்தவை எவை என்பதையும் முகவுரையிற்குறிப்பிடலாம்.

எந்த ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையை எழுதும் போதுங் கற்றுணர்ந்தாரின் உதவி இன்றியமையாது வேண்டப்படும். யார் யாரிடமிருந்து எவ்வெவ் விதமான உதவிகளைக் கட்டுரையாசிரியர் பெற்றுக் கொண்டார் என்பதை வெளிப்படையாக முகவுரையிற் கூறுமுகத்தாற்றம் நன்றியறி தலைத் தெரிவிக்கிறார். தமக்கு உதவி செய்த பெரியோரின் பெயரை மறைத்து வைப்பதனாற் றம்மைப் பற்றிப் பிறர் நல்ல அபிப்பிராயங் கொள்வரெனக் கட்டுரையாசிரியர் கனவிலும் நினைத்தல் கூடாது. இங்ஙனம் நன்றியறி தலைத் தெரிவிப்பதனாற் கட்டுரையாசிரியரின் புகழ் நிலைத்து நிற்பதோடு அவர் நேர்மையைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகம் மெச்சுதலும் உண்டாம். எனவே, உண்மையிற்றாம் யார்யாருக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளாரென்பதைக் கட்டுரையாசிரியர் முகவுரையிற் கூறவே வேண்டும்.

இ) பொருளடக்கம் :

முகவுரையை யடுத்துப் பொருளடக்கங் கூறப்படும். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் தனிப்பட்ட அத்தியாயங்களும், கட்டுரையின் பின்னே தொடர்வனவாகிய பிற்சேர்க்கை, மேற்கோள் நூற்பட்டியல், பொருளகராதி என்பனவும் பொருளடக்கத்தினுள் அமையும்.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை சிறியதாயிருப்பின் அதன் உட்பிரிவுகளாகிய அத்தியாயங்களின் பெயரை மாத்திரம் கூறுவது அமையும். பெரிய ஆராய்ச்சி நூல்களாயின் ஒவ்வோர் அத்தியாயமுங் கொண்டுள்ள உட்பிரிவுகளின் பெயரும் பொருளடக்கத்தினுட் கூறப்பட வேண்டும். இவ் வுட்பிரிவுகள் உண்மையில் நூலின் அத்தியாயங்களுட் பிரித்துக் கூறப்பட்டிருக்க வேண்டும். நூலினுட்பிரித்துக் கூறப்படாத உட்பிரிவுகளைப் பற்றிப் பொருளடக்கத்தினுட் கூறுவது தவறு.

இங்ஙனம் பொருளடக்கத்தினுள் அத்தியாயங்களினதும் உட்பிரிவுகளினதும் பெயரையும் பக்கங்களையும் கூறுவதன் நோக்கம் யாதெனில், கட்டுரையாசிரியர் எவ்வெப்பொருளை ஆராய்ந்திருக்கிறாரென வாசகர் சில நிமிட நேரத்தில் அறிந்து கொள்ள உதவுவதாகும். அன்றியும் பொருளை நிரல்படக்கூறும் ஆற்றல் கட்டுரையாசிரியருக்குண்டு என்பதைப் பொருளடக்கப் பிரிவுகளின் வைப்புமுறையிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். கட்டுரையின் எவ்வெவ் அமிசங்கள் விரித்துக் கூறப்பட்டன என்பதையும் எவ்வெவ் அமிசங்கள் சுருக்கிக் கூறப்பட்டன வென்பதையும் பொருளடக்கப் பிரிவுகளும் பக்கங்களும் ஓரளவு காட்டும்.

அத்தியாயங்களின் பெயரைப் பெரிய எழுத்திலும் உட்பிரிவுகளின் பெயரைச் சிறிய எழுத்திலும் எழுதி வேறுபாட்டைக் காட்டவேண்டும். அதனுடன் கடுதாசியின் ஈரோரங்களிலும்

வெளிவிட்டு மத்தியிலேயே சிறிய எழுத்தில் உட்பிரிவுகளின் பெயர் எழுதப்படுதல் வேண்டும்.

2. கட்டுரை

பெரும்பாலான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளின் முதற்பகுதி கட்டுரைப் பெயரின் விளக்கமாயும் நடுப்பகுதி கட்டுரையின் உயிர் நாடியாயும் கடைப்பகுதி முடிவுரையாயும் அமையும்.

அ) முன்னுரை: கட்டுரையின் முதற்பகுதியாய் அமைவது.

கட்டுரையின் முதற்பகுதி அல்லது முதலாம் அத்தியாயம் எவ் வெவற்றைக் கூறவேண்டும் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் பலரால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. அவையாவன:

1. ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்ட பொருளைப்பற்றிய தெளிவான விளக்கம்.
2. ஆராய்ச்சிக்கு அப்பொருளைத் தெரிவு செய்ததன் நோக்கம்.
3. ஆராய்ச்சிப் பொருளின் முக்கியத்துவம்: அதன் எவ்வெவ் அமிசங்கள் ஆராயப்பட்டன வென்பதும் அவற்றின் சொற் பொருள் விளக்கமும் வரையப்படவேண்டும். இயன்றளவு சொற்களின் வரைவிலக்கணங் காட்டுவது உத்தமம்.
4. கட்டுரையின் பிற்பகுதியில் விளக்கவிருக்கும் பொருளைப் பற்றிய பொது நோக்கம்.
5. ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பொருளைப்பற்றி அக் காலம்வரையுஞ் செய்யப்பட்டவாராய்ச்சிகள், ஒவ் வோர் ஆராய்ச்சியாளராலுந் தெரிவிக்கப்பட்ட முக்கிய கருத்துக்கள், அவர்களாராய்ச்சியிற் கட்டுரையாளர் கண்ட தவறுகள் என்பன கூறப்பட வேண்டும். அவற்றுடன் தாம் இவ்வாராய்ச்சியை நடத்துவதற்குக் காரணம் முன்னைய வாராய்ச்சிகளிற் கண்ட குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய் தலேயென்பதையுங் கட்டுரையாளர் தெரிவிக்க வேண்டும்.

6. ஆராய்ச்சிக்கு அடிப்படையான மூலாதாரங்கள், ஆராய்ச்சி செய்த முறைகள், முடிபுகளை வகுத்துக்காட்டல் என்பன பற்றிய கருத்துக்களைக்கட்டுரையாசிரியர் கூறவேண்டும்.

சிறியவாராய்ச்சிக் கட்டுரைகளில் இவ்வமிசங்கள் சுருக்கிக் கூறப்படலாம்; சில தவிர்க்கப்படலாம்; முக்கிய அமிசங்கள் விளக்கப்படுவது அவசியம்.

ஆ) உயிர்நாடி:

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் முதலாம் அத்தியாயத்தைத் தொடர்ந்து வரும் பகுதிகளே கட்டுரையின் உயிர்நாடியாகும். ஆராய்ச்சியாளரின் அறிவையும் நுண்மதியையும் காட்டுவன கட்டுரையின் உட்பகுதியில் வரும் அத்தியாயங்களே.

உலகறிவு வளர்ச்சிக்கு ஆராய்ச்சியாளர் ஆற்றிய தொண்டினை இப்பகுதிகளிலேயே காணலாம். கட்டுரையின் ஏனைய பகுதிகளிற் கூறப்படுவனவெல்லாம் ஆராய்ச்சியாளரின் புதுக் கருத்துக்களைக் கூறும் மத்திய கட்டுரைக்குக் கீழ்ப்பட்டனவே. எனவே இப்பகுதி தெளிவாகவும் விளக்கமாகவும் எழுதப்படவேண்டியது. எவ்வாறு எழுதவேண்டு மென்பதைப் பற்றிக் கூறுவது முடியாத காரியமாகும். ஏனெனில், தத்துவம், கணிதம், வரலாறு, புவியியல், இலக்கியம், கலை முதலிய பல்வேறு துறைகளில் எழுதப்படும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வெவ்வேறுவகையில் எழுதப்பட வேண்டியவை.

இ) முடிபுரை:

கட்டுரையின் இறுதிப்பகுதியில் அல்லது இறுதியத்தியாயத்தில் ஆராய்ச்சி முடிபுகள் விளக்கப்பட வேண்டும். அத்துடன் ஆராய்ச்சியாளர் தம்மால் விடைகூறமுடியாத பகுதிகள் இவையென்பதையும் இனிமேல் ஆராய்ச்சி செய்வோர் விரித்து விளக்க

வேண்டிய பகுதிகள் இவை யென்பதையுங் கூற வேண்டும். இப்பகுதியைப் படிப்போர் இதனோடு தொர்ப்பட்ட விடயங்களில் ஆராய்ச்சி செய்ய இஃது ஏதுவாயிருக்கும்.

3. குறியீடுகள்

ஒவ்வோர் ஆராய்ச்சிநூலுக்கும் மேற்கோள் நூற்பட்டியல் ஒன்று இறுதியிற் சேர்க்கப்படவேண்டும். அத்துடன் பிற் சேர்க்கை அல்லது பிற்சேர்க்கைகளும் பொருளகராதியுஞ் சேர்க்கப்படலாம். சிறிய கட்டுரைகள் இவையின்றியும் அமையும்.

அ) பிற்சேர்க்கை:

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையைத் தொடர்ந்து மேற்கோள் நூற்பட்டியலை அமைக்கும் வழக்கஞ் சிற்சில நாடுகளில் உண்டேனும் பெரும்பாலான ஆராய்ச்சி நிலையங்களின் விதிகளின்படி பிற்சேர்க்கையே மேற்கோள் நூற்பட்டியலின் முன்பதாய் அமைய வேண்டும்.

பிற்சேர்க்கையிற் பின்வரும் விடயங்கள் பொருத்தமாய் அமையும்.

1. ஆராய்ச்சியின் மூலங்கள் : கல்வெட்டுக்களின் மொழிநடையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையாயிருந்தால், கல்வெட்டுக்கள் பிற்சேர்க்கையில் முறையாக எழுதப்படல் வேண்டும். அப்படி எழுதினாற்றான் ஆராய்ச்சியாளர் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்ட சொற்களை கல்வெட்டுக்களில் உள்ளன என்பதை வாசகர்கள் அறிய முடியும்.
2. மிகநீண்டமேற்கோள்கள்: ஒரு பக்கம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட அளவுடைய மேற்கோளைக் கட்டுரையினுள் எழுதலாகாது. அது பிற்சேர்க்கையிலேயே இடம்பெற வேண்டும்.

3. அரசியற் சட்டவிதிகள் : அரசியற் சட்டங்களையாதாரமாக வைத்து எழுதப்படும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் பிற் சேர்க்கையிற் சட்டவிதிகள், அறிக்கைகள் ஆதியன சேர்க்கப்படவேண்டும்.

4. விளக்கப்படங்கள் : வரலாறு, புவியியல் முதலிய துறைகளில் எழுதப்படும் கட்டுரைகளின் பிற்சேர்க்கையில் விளக்கப்படங்கள் சேர்க்கப்படலாம்.

மேலே குறிப்பிட்டவற்றிலிருந்து பிற்சேர்க்கை இரு முக்கிய தேவைகளினிமித்தம் அமைவது என்பது பெறப்படும்.

1. கட்டுரையில் விளக்கப்பட்டவற்றின் மூலங்கள் சரியானவை என்பதை அறியவுதவுவது பிற்சேர்க்கை.

2. கட்டுரைக்குள் இடம்பெற முடியாதன இடம்பெறுவதற் குரிய இடம் பிற்சேர்க்கை.

(ஆ) மேற்கோள் நூற்பட்டியல் :

சிறிய ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகளில் மேற்கோள் நூற்பட்டியல் ஒன்று கட்டுரையின் இறுதியில் அமையவேண்டும். பெரிய ஆராய்ச்சி நூல்களின் மேற்கோள் நூற்பட்டியலை இரு வகைகளில் எழுதும் வழக்கம் உண்டு.

1. நூலின் ஒவ்வோர் அத்தியாயத்தின் பின்னும் மேற்கோள் நூற்பட்டியல் அமைதல்: ஒவ்வோர் அத்தியாயத்திலும் மேற்கோளாகக் கூறப்பட்ட நூல்களின் பெயரும், அவற்றோடு தொடர்புடைய நூல்களின் பெயருஞ் சேர்ந்த பட்டியல் அத்தியாயத்தின் இறுதியிற் சேர்க்கப்படும். எட்டு அத்தியாயங்கள் கொண்ட ஆராய்ச்சிநூலாயின் எட்டு மேற்கோள் நூற்பட்டியல் கொண்டு விளங்கும்.

2. நூலின் இறுதியில் மேற்கோள் நூற்பட்டியலைச் சேர்த்தல்.

நூலின் இறுதியிற் பொருந்துவதாகிய இரண்டாவது முறையே பெரும்பாலும் வழக்கிலிருந்துவருகிறது.

(இ) பொருளகராதி

சிறிய ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகளுக்குப் பொருளகராதி வேண்டியதில்லை. முக்கியமாக நூல்வடிவுபெறும் விரிவான பெரிய நூல்களுக்கே பொருளகராதி சேர்க்கப்படவேண்டும். பொருளகராதி அகரவரிசையில் எழுதப்படும்.

III மேற்கோள்

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளிலே பிறநூல்களிலிருந்து மேற்கோள் களை எடுத்தாளுதல் சாதாரணமாகக் காணப்படுவதொன்றாகும். அங்ஙனம் மேற்கோள்களை எடுத்தாளுவதன் நோக்கம் பின்வரு மாறு:

1. கருத்தைப் புலப்படுத்தல்
2. எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுஞ் சிறந்த நூலாசிரியரின் கூற்றை மேற்கோள்காட்டுவதன் மூலம் தங்கொள்கையை வலியுறுத்தல்.
3. தாம் கொண்டுள்ள கருத்தையுடையோரது அல்லது மறுதலைக் கருத்தையுடையோரது நூலிலிருந்து ஆதாரங்காட்டுவதன் மூலம் விவாதத்தை ஏற்படுத்திக் கருத்தை நுணுகி ஆராய்தல்.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையில் அடிக்கடி மேற்கோள்களை எடுத்தாளுவதனாற் பிறநூற்கருத்துக்களின் தொகுப்பே இக் கட்டுரையென வாசகர்கள் குறைகூறாவகையில் மேற்கோள்களின் அளவுந் தொகையும் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்குப் பொருத்தமான கருத்துக்களை வகைப்படுத்திக் கூறும் ஒரு பிண்டமாக அமைவதோடு, கட்டுரையாசிரியரின் நுண்மதியாற்றலினாற் புதிய முறையில் விமரிசனஞ் செய்யப்பட்ட பொருளாராய்ச்சியாயும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையமைய வேண்டும். எனவே, மிகத் தேவையான இடங்களிலேயே மேற்கோள்கள் எழுத்தாளப்படவேண்டும். அரசியற் சட்ட அறிக்கைகள், ஒரு நூலாசிரியரின் நூல்கள் என்பனவற்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளில் மாத்திரம் மேற்கோள்கள் பலவமையலாம்.

பிறநூலிலிருந்து ஒரு பகுதியை எடுத்துக்கொள்ள விரும்புங் கட்டுரையாசிரியர் அப்பகுதியைத் தஞ் சொந்தமொழி நடையிற் பொழிப்புரையாக எழுதுவது நல்லதா, அன்றி நேர் மேற்கோளாக எடுத்தாளுவது நல்லதா என்பதை முதலில் ஆலோசிக்க வேண்டும். நீண்ட பகுதியாயின் அதனைச் சுருக்கிப் பொழிப்புரையாக எழுதுவதே உத்தமம். அங்ஙனம் தம் சொந்தநடையிற் பொழிப்புரையாக எழுதும் இடத்திலும் அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண் இட்டு, அவ் வாசிரியரின் நூல் விவரணம் முதலியனவற்றை அடிக்குறிப்பிற் சுட்ட வேண்டும். மேற்கோளை எடுத்தாளும்போது சுட்டுமாறே இதுவும் அமையவேண்டும். உதாரணம்:

கோசர் என்பார் துளுநாட்டிற்கு உரியவர்கள். அவர்கள் வாழ்ந்த தலைமையான ஊர் செல்லூர். இப்போது தமிழ்நாட்டு நகரங்களுள் ஒன்றன் பெயரான கோயம்புத்தூர் என்பது கோயன் புத்தூர் என்பதன் திரிபாகும். கோயன் என்ற இலக்கணமுடைய சொல்லின் திரிபே கோசன் என்பதன். கோசர் என்பதற்கு இந்நேரிய பொருளைக் கொள்ளாது கவசம் எனப்பொருள்படும் 'கோசம்' என்ற வடமொழிச் சொல்லின் திரிபு எனக் கொள்வாரும் உளர்.¹

கட்டுரையாசிரியர் தாம் பிற நூல்களிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளும் மேற்கோள் ஒவ்வொன்றற்கும் பிறநூல்களின் பகுதிகளைச் சுருக்கிப் பொழிப்பாகக் கூறும் இடம் ஒவ்வொன்றற்கும் அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண் இட்டு, நூலின் விவரணத்தை அடிக்குறிப்பிற் சுட்ட வேண்டும். அல்லாவிடின் கட்டுரையாசிரியர் நேர்மையற்றவரெனக் கருதப்படுவதுடன் மேற்கோள் நூலாசிரியருக்குத் தாம் நன்றியறிதலைக் காட்டத் தவறியவரெனவும் கருதப்படுவார். அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண் தரிப்புக்குறியீட்டையடுத்து வர வேண்டுமே தவிர வசனத்தின் ஏனைய பகுதிகளில் வருவது தகாது. மேற்கோள்கள் பூரண விபரங்களின்றி அமைந்திருப்பின் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை குறைபாடுடையதென மதிக்கப்படும்.

¹மொ.அ.துரை அரங்கசாமி, சங்க காலச் சிறப்புப் பெயர்கள் (சென்னை, பாரிநிலையம் 1960), பக்.279.

மேற்கோள்களின் அளவு :

ஏதாவது ஒரு நூலிலிருந்தோ, சஞ்சிகையிலிருந்தோ, அன்றி ஓரறிக்கையிலிருந்தோ, ஒரு பகுதியை மேற்கோளெனக் காட்டும் போது அஃது எவ்வளவு சிறியதாயிருக்க முடியுமோ அவ்வளவு நல்லது. பெரும்பாலும் கட்டுரைத்தாளின் அரைப் பக்கத்திற்கு மேற்படாவண்ணம் மேற்கோள் அமைவது நன்று. மிக இன்றி யமையாத மேற்கோளெனக்காணுமிடத்து மாத்திரம் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் ஒரிரு இடங்களில் ஒரு பக்கம் வரையும் எழுதலாம். எக்காரணங்கொண்டும் மேற்கோள் ஒரு பக்கத்தின் எல்லையைத் தாண்டுவது கூடாது. நீண்ட மேற்கோள், தாளினிடப்பக்கத்தில் அகலமான வெளிவிட்டு எழுதப்படுமாகையால் அஃது ஒருபக்கம் முழுவதும் பரவாதிருந்தால் மிகவழகாகக் காட்சிதரும். மேற் கோள் ஒருபக்கத்திற்கு மேற்படுமாயின் வாசகர் தங் கட்டுரையாள ரின் வசனத்தையோ மேற்கோளையோ வாசித்துக் கொண்டிருக் கிறாரென்பதை உணரார்; பெரும்பாலும் மயக்கவுணர்வினுட் படுவர். அன்றியும், நீண்ட மேற்கோளில் அமைந்திருக்குஞ் சில பகுதிகள் கட்டுரையாளர் புலப்படுத்தவிரும்புங் கருத்தைத் தெளிவு படுத்த உதவாதும் போய்விடும். எனவே நீண்ட மேற்கோள்களை எடுத்தாளுவது கருதியபயனைப் தராது விடுத்தற்கும் ஏதுவாகும். கட்டுரையின் போக்கையொட்டியே எந்த இடத்திற்கு நீண்ட மேற் கோள் அத்தியாவசியம் வேண்டற்பாலதென்பதை உணரமுடியும். ஆராய்ச்சியாளர் நீண்ட மேற்கோளை எடுத்தாளுவதசியம் எனக் காணும் போது பெரும்பாலும் அதனைப் பிற்சேர்க்கையிற் சேர்த்துவிட்டு வாசகரின் கருத்தை அவ்விடத்திற்கு ஈர்ப்பர். கட்டு ரையின் குறிப்பிட்ட பகுதியில் அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண் இட்டு, அடிக்குறிப்பில் 'பிற்சேர்க்கை iiiஐப் பார்க்குக' எனக் குறிப்பதன் மூலம் வாசகரின் கருத்துப் பிற்சேர்க்கைக்கு ஈர்க்கப் படும்.

நேர்மேற்கோள்கள் :

ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையிற் பின்வரும் மூலங்களிலிருந்து மேற்கோளைப் பயன்படுத்தும்போது அவை எவ்வித மாற்றமும் பெறாத நேர்மேற்கோள்களாய் அமையும்:

1. சட்ட விதிகள்
2. கல்வெட்டுக்கள்
3. கணித விஞ்ஞானச் சூத்திரங்கள்
4. ஒரு நூலாசிரியரின் சொற்றொடர்கள் உள்ளவாறே அமைதல்
5. மிக நுண்ணிய கருத்துக்கள் சில சொற்களிற் செறிந்து கிடத்தல்.

ஒரு நூலிலிருந்து நேர்மேற்கோளை எடுத்தாலும்போது மூலத்திலுள்ளவாறே பந்திகளோ, சொற்களோ, சொற்குறியீடுகளோ, அன்றி எழுத்துக்களோ அமைந்திருத்தல் மிக மிக இன்றியமை யாதது. எக்காரணங்கொண்டுந் திருத்தஞ் செய்வது கட்டுரை யாசிரியருக்குப் பொருந்தாது. ஒரு பெரும் புலவரின் நூலிலிருந்து மேற்கோளை எடுத்தாலும்போது பொதுவாக மக்களாற் கைக் கொள்ளப்படும் பதிப்பையே உபயோகிக்க வேண்டும். அங்ஙனம் உபயோகிப்பதிற் பிழைகள் நேரிடக்கூடும் எனக்காணும் போது குறிப்பிட்ட ஒரு பதிப்பை உபயோகிக்கலாம். அத்தகைய இடங் களில் எந்தப்பதிப்பு உபயோகப்படுத்தப்பட்டதென்பதை அடிக் குறிப்புச்சுட்டவேண்டும்.

மேற்கோளினுள் இடைச்செருகல் :

நேர்மேற்கோள்களெல்லாம் மூலத்திலுள்ளவாறே குறிக் கப்படவேண்டுமாகையாற் கட்டுரையாசிரியர் தாம் திருத்தும் எப் பிழைகளையும் மிகத் தெளிவான முறையில் எழுதுதல் வேண்டும். மேற்கோளினுள் எவ்விடத்திற் பிழை திருத்தப்படுகிறதோ அவ் விடத்திற் பகர அடைப்புக்குறிக்குள் [] கட்டுரையாசிரியர் தாம்

விரும்பும் மாற்றத்தைக் குறிக்க வேண்டும். எக்காரணங் கொண்டும் மூலத்தில் மாற்றத்தைச் செய்வது தவறு. மேற்கோளில் எழுத்துப் பிழையைக் காணும் போது அது எங்ஙனம் திருத்தப்பட வேண்டுமென்பதைப் பின்வரும் உதாரணங்காட்டும் :

இங்ஙனம் மனித வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பலவித மாறுபாடுகளைப் பற்றிச் சிந்தித்தால் துர [ற] வை மேற்கொள்ள விரும்புவர் பலர். பட்டினத்தடிகளும் தாயுமானவரும் பாடிய பாடல்கள் துர[ற] வின் பெருமையைக் காட்டுவனவாகும்.

எழுத்துப்பிழையில்லாத வேறுபிழை நேரும்போது அப் பிழையைப்பற்றிப் பகர அடைப்புக்குறிக்குட் கட்டுரையாசிரியர் சில சொற்கள்மூலங் குறிப்பிடலாம். உதாரணம்:

ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியர் வாழ்ந்த காலத்தைப் பற்றிப் பலரும் பலவிதமாகக் கூறுவர். ஆயினும் அவர் கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தார் எனக் கூறுவோர் கூற்றும் கி.மு.நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தார் எனக் கூறுவோர் கூற்றுமே இன்று கருத்திற்கொள்ளத்தக்கன. [பின்னையதையே ஏற்றுக்கொள்ளலாம்.]

மேற்கோள்கள் மூலத்திலுள்ளவாறே ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையினுள் எடுத்தாளப்பட வேண்டுமாகையால், கட்டுரையாசிரியர் மேற்கோளின் எச்சொல்லையோ, சொற்றொடரையோ தடிப் பெழுத்தில் எழுதும்போது அல்லது கீறிடும் போது தாமே அவற்றைச் செய்தார் என்பதை வாசகர்க்கு உணர்த்தவேண்டும். தடிப் பெழுத்தோ கீறோ மூலத்தில் அமைந்திருந்தாலும் தாம் அப்படியே கைக்கொண்டார் என்பதைக் கட்டுரையாசிரியர் உணர்த்துவது நல்லது; அல்லாவிடின் வாசகர்க்கு மயக்கம் ஏற்படலாம்.

மேற்கோளில் உள்ள தடிப்பெழுத்தைப்பற்றி அல்லது கீறிட்ட பகுதியைப்பற்றிக் கட்டுரையாசிரியர் வாசகர்க்கு உணர்த்தும் போது பின்வரும் முறைகளைக் கையாளலாம்:

01. தடிப்பெழுத்தில் உள்ள பகுதியை அல்லது கீறிட்ட பகுதியை அடுத்துப் பகர அடைப்புக்குறிக்குட் சுருக்க மாய்க் கூறலாம்.

02. மேற்கோளினுள் இடைச்செருகலை விரும்பாதபோது அடிக்குறிப்பிற் சுட்டலாம்.

மூலநூலில் உள்ள தடிப்பெழுத்துப் பகுதிகளோ கீறிடப்பட்ட பகுதிகளோ மூலவாசிரியர் முக்கியமெனக் கருதினா ரென்பதையே காட்டுகின்றன. ஆனால் மேற்கோளாசிரியர் அப்பகுதிகளில் முக்கியத்துவத்தைக் காணாது வேறிரு சொற்களில் முக்கியத்துவத்தைக் கண்டால் நிச்சயமாகத் தாம் விரும்புஞ் சொற்களைத் தடிப்பெழுத்திலிட்டோ, கீறியோ காட்டலாம். ஆனால், மூலநூலில் உள்ள வற்றை நீக்கிவிட்டுத் தாம் ஒன்றைப் புதிதாக நுழைக்க மேற்கோளாசிரியருக்கு உரிமையில்லை. எனவே, இத்தகைய சூழ்நிலையில் இருவரின் தடிப்பெழுத்துப் பகுதிகளையோ கீறிட்ட பகுதிகளையோ மேற்கோளானது காட்ட வேண்டும். உரிய இடங்களிற் பகர அடைப்புக்குறிக்குள் இவை மூலத்தில் உள்ளன, இவை மேற்கோளாசிரியராலிடப்பட்டனவெனக் குறிப்பிடப்படவேண்டும். பின்வரும் மேற்கோளிற் காட்டப்பட்டவாறு இவை அமையும்.

அவரது கருத்துச் சரியானதாயின் எச்சொல் **அண்டிரன்** எனத் திரிந்து நின்றதோ அச்சொல்லின் திரிந்த வடிவமே வட மொழியில் '**ஆந்த்ர**' என்று வழங்கும் சொல் என நாம் கருதலாம். அந்த மூலச் சொல் இன்னது என்று தெரியவில்லை. அவ்வாறாயின் **ஆந்திரர்கள் தமிழகத்திலிருந்து வடக்கே பரவியவர்கள்** [இத் தடிப் பெழுத்துக்கள் மட்டும் எம்மா லிடப்பட்டவை] எனலாம். தமிழ் நாட்டின் பெரு வள்ளலாகிய **அண்டிரன்** என்பான் பெயரில் அந்தப் பழைய மூலச் சொல்லின் வடிவம் பிழைத்துநின்றது.

குறுகிய நேர்மேற்கோள் :

மூன்று வரிக்குள் அடங்கும் மேற்கோளை ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையினுள் இரட்டை எடுத்துக்காட்டுக்குறிக்குள் எழுதுதல் வேண்டும். உதாரணம்:

பழைய வரலாற்றுச் சான்றான அசோகர் கட்டளைகள் கூறும் செய்தியை வைத்துக்கொண்டு நோக்கும்போது ஆய் நாட்டைப் பற்றித் தாலமி குறிப்பிடுவதன் கருத்தைப் பொருட்படுத்தாமலிருப்பது முற்றிலும் நெறி தவறியதும் பிறழ் உணர்ந்ததுமாய் செயலாகும். “அசோகருடைய கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் சாதீய புத்திரர் என்போரைப்பற்றிய குறிப்பு சங்க இலக்கியத்தில் யாண்டும் இல்லை” என்னும் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளையின் கூற்று ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

மூன்று வரிக்குள் அடங்கும் மேற்கோள்களுள் ஒரு சிலவற்றை மிக முக்கியமெனக் காணும்போது கட்டுரைத் தொடரிலிருந்து பிரித்துத் தாளின்மத்தியில் எழுதலாம். அப்படி எழுதும்போது இரட்டை எடுத்துக்காட்டுக்குறி வேண்டியதில்லை. ஆனால் அப் பகுதி சிறிய எழுத்தில் எழுதப்படவேண்டும். நீண்டமேற்கோள் களை எழுதும் முறையை விளக்கக்காட்டும் உதாரணமே இதற்கும் பொருந்தும்.

நீண்ட நேர் மேற்கோள் :

மூன்றுவரிக்கு மேற்பட்ட மேற்கோள்கள் கட்டுரைத் தொடரிலிருந்து பிரித்து வேறாக எழுதப்பட வேண்டும். அவை சிறிய எழுத்தில் அமையும். இங்கு எடுத்துக்காட்டுக்குறி வேண்டியதில்லை. ஆனால், மூலவாசிரியராற் குறிக்கப்பட்ட இரட்டை எடுத்துக் காட்டுக் குறிகளும் ஒற்றையெடுத்துக் காட்டுக்குறிகளும் மூலத்திலுள்ளவாறே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையினுள் அமையும். மேற்கோளானது தாளின் மத்தியிலே சிறிய எழுத்தில் எடுத்துக் காட்டுக் குறியின்றி எழுதப்படுவதால் மேற்கோளினுள்ளே வரும் எடுத்துக் காட்டுக்குறிகள் மாற்றமெதுவுமின்றி அமையும். அல்லாவிடின் வாசகர்க்கு மயக்கமேற்படும். உதாரணம்:

சங்ககாலத்திலே தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த பிறநாட்டவருள் யவனர் என்போர் கிரேக்க நாட்டிலிருந்து வியாபார நோக்கமாக வந்து குடியேறியவர்களாவர். இவர்களைப்பற்றிய குறிப்புக்களைச் சங்க இலக்கியங்களிற் பரக்கக் காணலாம். பேராசிரியர் மகாலிங்கம் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

சங்க இலக்கியத்தில் வரும் மக்களின் உடல் அழகைப் பற்றிய செய்திக்கும் 'யவன'ரின் உடலழகைப்பற்றிய செய்திக்கும் வேறுபாடு உள்ளது. இங்கு யவனரின் உடல் வலிமையின்மீது புலவரின் கருத்துச் சென்றுள்ளது. யவனர் தம் உடல் வலிமையின்மீது நிரம்பக் கருத்துச் செலுத்தும் இயல்புடையவர். அவருடைய கருத்தை யறிந்து ஈண்டுப் புலவர் "வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர்" என்று யவனரைப் பற்றிக் கூறுகிறார் எனலாம். கலைத்திறன் தோன்றக் கூறுவது தமிழ் மரபிற்கு முற்றிலும் புதியதன்று. என்றாலும், அது புதுமுறையில் ஈண்டு வெளியிடப் பெற்றுள்ளது.

செய்யுள் மேற்கோள் :

ஒரு செய்யுளின் ஒரு வரியையோ அரை வரியையோ மேற்கோளாகக் காட்டும்போது அதனை இரட்டை எடுத்துக் காட்டுக் குறிக்குட் கட்டுரைத் தொடரினிக் கூறலாம். இது போன்றே செய்யுளின் இரண்டு வரிகளையுங் கூறலாம். அங்ஙனங் கூறும்போது முதலாம் வரியின் முடிவிற்குத் துத்துக்காற்கோடு ஒன்று இடவேண்டும். உதாரணம்: "அகலிருவிசம்பிற் பாயிருள் பருகிப் | பகல்கான் றெழுதரு பல்கதிர்ப்பரிதி."

செய்யுளின் இரண்டுவரிகளை மேற்கோளாய்க் காட்ட விரும்புபவர் அவை கூறும் பொருளுக்கு மிக முக்கியத்துவங் கொடுக்க விரும்பினால், நீண்ட மேற்கோள்களை எடுத்தாளுவது போலத் தாளின் மத்தியில் இரட்டை எடுத்துக்காட்டுக் குறியின்றிச் சிறிய எழுத்தில் எழுதலாம். இரண்டுக்கு மேற்பட்ட வரிகளைக் கட்டுரைத்தொடரின் புறத்திலேயே நீண்ட மேற்கோள்போன்று எழுத வேண்டும்.

செய்யுளின் வரி என்ற சொற்றொடரால் யாம் சுட்டுவது நான்கு ஐந்து சொற்கள் கொண்ட செய்யுளடியையேயாகும். எண்சீர் அல்லது பதினாறு சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தத்தின் ஓர் அடி பல சொற்கள் கொண்டுள்ளதாகலின் அதனைக் கட்டுரைத் தொடரின் வெளியே நீண்ட மேற்கோளை எழுதுவது போன்று எழுதவேண்டும்.

அடிக்குறிப்பிற் குறிக்கப்படும் மேற்கோள் :

ஒரு சிறிய மேற்கோளை அடிக்குறிப்பில் எழுதும்போது கட்டுரையினுள் எழுதுவது போன்று எழுதவேண்டும். அது தாளின் மத்தியிற் சிறிய எழுத்தில் அமையும். நீண்ட மேற்கோள்கள் ஒரு பக்க எல்லையைத் தாண்டுவனவாயின் அவற்றைப் பிற்சேர்க்கையிற் சேர்க்கவேண்டுமென்பதே நியதியாயினும், கட்டுரையாளர் சிலவேளை அடிக்குறிப்பிற் சேர்க்க விரும்புவர். இங்ஙனம் மிக அருகியே நீண்ட மேற்கோள் அடிக்குறிப்பிற் சேர்க்கப்படும். நீண்ட மேற்கோளைக் கட்டுரையினுள் எழுதுவது போன்றே அடிக்குறிப்பில் எழுத வேண்டும். ஆனால், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பந்தியை யுடைய மேற்கோள் அடிக்குறிப்பில் எடுத்தாளப்படும்போது ஒவ்வொரு பந்தியின் தொடக்கத்திலும் கடைசிப்பந்தியின் இறுதியிலும் இரட்டை எடுத்துக்காட்டுக் குறியிடவேண்டும். கடைசிப் பந்தி தவிர்ந்த ஏனைய பந்திகளின் இறுதியில் இரட்டை எடுத்துக் காட்டுக்குறியிடுதல் ஆகாது.

மேற்கோட்பகுதி நீக்கல் :

ஒரு நூலிருந்து நீண்ட மேற்கோளை எடுத்துக்கொள்ளும் போது கருத்து மாறுபடாதெனக் கண்டால் மேற்கோளின் சில பகுதியை நீக்கிவிடலாம். ஒரு பந்திக்குட்பட்ட பகுதியை நீக்கிவிடும்போது நீக்கப்பட்ட பகுதியின் இடத்தில் மூன்று புள்ளி (...) இட்டுக் காட்ட வேண்டும். ஒரு பந்தியை அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பகுதியை நீக்கி விடும்போது அதற்கு அறிகுறியாக ஒருவரி முழுவதுந் தாளின் இடப்பக்கமிருந்து வலப்பக்க முடிவு வரை புள்ளியிட்டுக் காட்டவேண்டும்.

வசனத்தின் இறுதியில் மூன்று புள்ளியிடும்போது முற்றுப் புள்ளியுடன் சேர்ந்து நான்காக எண்ணப்படும்.

மேற்கோளின் முதலிலும் இடையிலும் ஒரு பந்திக்குட்பட்ட பகுதியை நீக்கிவிடுவதற்கும் ஒரு பந்திக்கு மேற்பட்ட பகுதியை நீக்கிவிடுவதற்கும் பின்வருவது உதாரணமாக அமையும்;

...இலக்கியத்தின் பயன்கள் மிகப் பல. அவற்றுட் பிரதானமானது உலக வரலாற்றையே மாற்றியமைக்குந்தன்மை. அறிவியல் வளர்ச்சியினால் ஏற்படும் மாற்றங்களிலும் பார்க்க, மனவளர்ச்சியினால் ஏற்படும் மாற்றங்களே வரலாற்றை மாற்றும் ஆற்றலுடையன... கொடுமையும் வற்புறுத்தலுங் கொண்ட அரசியலமைப்பினாலும் சட்ட திட்டங்களினாலும் நிலையான சீர் திருத்தம் உண்டாகாது. உள்ளத்தின் ஆழத்திலே முளைவிட்டு வளர்ந்து செழிக்கும் இயற்கைச் சீர்திருத்தமே நிலையானதும் பயனுள்ளதுமாகும். எனவே உயரிய சமுதாய மலர்ச்சியை யுண்டாக்க வல்லது இலக்கியம்.

.....
மக்களது சிந்தையில் வளர்ந்த எண்ணங்களையும் வாழ்க்கை முறையையுங் காட்டுவதே உண்மை வரலாறு. இந்நிலையில் தமிழிலக்கியங்கள் உண்மைச் சரித்திரங்களாகத் தமிழினத்தின் எண்ணப் போக்கையும் வாழ்க்கை முறையையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

IV அடிக்குறிப்பு

ஓர் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை எழுதுவதற்கு மூலமாயிருந்த ஆதார நூல்கள், கட்டுரைகள் என்பனபற்றிய குறிப்புக்களே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைக்குப் பெருமதிப்பைக் கொடுப்பனவாயும் ஆராய்ச்சியாளரின் நேர்மையைப் புலப்படுத்துவனவாயும் அமைகின்றன. கட்டுரையில் வலியுறுத்தப் பெறுங் கருத்துக்கள் முடிபுகள் பற்றிய மேற்கோள்கள் கட்டுரையில் இடம்பெறுவது இன்றியமையாதது. பிற நூலிலிருந்து மேற்கோள்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும்போது ஆராய்ச்சியாளர் அந்நூலாசிரியருக்கு தாம் கடமைப்பட்டுள்ள மையை வாசகருக்கு உணர்த்த வேண்டியவராகிறார். அங்ஙனம் உணர்த்துமிடங்கள் கட்டுரையினுள்ளோ அன்றி அடிக்குறிப்பிலோ அமையும்.

அடிக்குறிப்புக்களின் நோக்கம் மேற்கோள்நூல் விபரத் தருவதாகும். அதனுடன் கட்டுரையினுட் கூறுங் கருத்துக்கு ஆதரவு தருவதுங் கருத்தை விரித்து விளக்குவதுமாகும். அடிக்குறிப்பு வரையும்போது ஒருவர் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டுவது யாதெனில் அடிக்குறிப்பின் மூலம் விளக்குங் கருத்துக்கள் கட்டுரையினுள் வரவேண்டிய கருத்தாயின் அங்கு ஒன்றுபட்டு இணைந்து நிற்கவேண்டும். மற்று, தேவையற்ற அடிக்குறிப்புக்கள் அடிக்கடி வரையப்படுமாயின் அவை வாசகரின் கவனத்தை வேறு வகைகளில் ஈர்த்துவிடும். மேற்கோளாசிரியரின் பெயர், நூலின் பெயர் வெளியீடுபற்றிய விபரங்கள் எல்லாம் கட்டாயமாக அடிக்குறிப்புக்குரியவையாகும். ஆனால் மேற்கோளாசிரியரின் பெயரோ நூலின் பெயரோ ஆராய்ச்சிக்கு அவசியந் தேவையெனக் காணும் போது அவை கட்டுரையினுட் சுட்டப்படலாம். மேற் கோளாசிரியரின் பெயரை அறிவது வாசகருக்கு முக்கியமன்றெனக் காணும் போது கட்டுரையினுள் 'என்பர் ஓர் ஆசிரியர்' எனவும் 'ஓர் ஆராய்ச்சி'

சியாளரின் கருத்துப்படி' எனவுங் கூறிவிட்டு அவரைப்பற்றிய விபரத்தை அடிக்குறிப்பினுட் சுட்டலாம்.

அடிக்குறிப்பினது தேவை யாதென்பதைக் கீழே தரப்பட்டுள் ளனவற்றினின்றும் அறிந்துகொள்ளலாம். எவ்வடிக்குறிப்பும் ஒரு முக்கிய தேவைகொண்டே சுட்டப்படவேண்டும்.

அடிக்குறிப்பின் தேவைகள் நான்கு

01. கருத்துச் சான்று காட்டல் : எல்லோராலும் நன்றாய்த் தெரிந்திரா விடயங்கள் சான்றுகாட்டியே நிரூபிக்கப்பட வேண்டும். இச்சான்று, கட்டுரையினுள்ளோ அடிக்குறிப்பிலோ அன்றி ஈரிடத்திலுமோ காட்டப்படலாம். இக்கருத்துச்சான்றுக்கு உதவியாகக் கட்டுரையாளர் கொள்ளும் மேற்கோள் பற்றிய அடிக்குறிப்பு இரு தேவை களைப் பூர்த்திசெய்யும். ஒன்று, கட்டுரையாளரின் மேற் கோள்கள் சரியானவையா என்பதை மேற்கோள்நூல் களிற்றேடி அறிந்துகொள்ள ஏதுவாயிருக்கும். இரண்டு, கட்டுரையாளர் சுருக்கிக்கூறும் விடயங்களை விரித்து ஆராய்ந்தறிய முற்படுவோருக்கு அடிக்குறிப்புக்கள் மேற்கோள்நூல்களின் வழிப்படுத்தும்.

02. நன்றிநுவிலை: பிறிதொரு நூலிலிருந்து பெற்ற முடிபு களையோ மேற்கோள்களையோ கருத்துக்களையோ கட்டுரையினுட் சுட்டும்போது அவை அடிக்குறிப்பின் மூலந் தெரிவிக்கப்படவேண்டும். பிற நூலிலிருந்து மேற்கோள் காட்டும் போதோ, பிறநூற் பகுதிகளைத் தழுவி எழுதும் போதோ, அன்றி அவற்றின் சுருக்கத்தைவரையும் போதோ அடிக்குறிப்பிடவேண்டும். பிற ஆசிரியருக்கு நன்றி தெரி விப்பதையே அடிக்குறிப்பு மறைமுகமாகக் காட்டுகிறது. சாதாரணமான கல்வியறிவு பெற்ற வாசகர்கள் தம் பொது வறிவுகொண்டு தெரிந்திருக்கும் கருத்துக்களை மேற்கோட் சான்று காட்டி நிரூபிக்கவேண்டியதில்லை.

03. விரித்துக்கூறல் : ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையினுள்ளும் அடிக்குறிப்பினுள்ளும் கூறும் விடயங்கள் இவை என்பதைத் தெரிந்து கொள்வது அவசியம். கட்டுரைக்கு இன்றியமையாத அமிசங்களுங் கட்டுரையில் வரவேண்டும். கட்டுரையின் போக்கிற்கும் நடைக்கும் புறம்பானவற்றை அடிக்குறிப்பிற் குறிப்பிடவேண்டும். விவாதத்திற்குரிய விடயங்களைக் கட்டுரையிற் சேர்த்தால் அவை கட்டுரையின் முக்கிய பாகத்தை நிரப்பிவிடும்; கட்டுரையின் வேகமுந்தடைப்படுவதற்குரிய ஏதுவாய்விடும். எனவே விவாதத்திற்குரிய நீண்ட பகுதிகளை அடிக்குறிப்பினுட் சேர்ப்பதன்மூலங் கட்டுரையாளர் தாம் விரும்பியவற்றை விரித்துக் கூறுவதற்கு ஓர் இடத்தை வகுத்துக்கொள்ளுகிறார். அன்றியும் அவர் தாம் காட்டுஞ் சான்றுக்கு இன்றியமையாத காரணத்தைக் கட்டுரையினிற் சேர்த்துவிட்டுப் பிற துணைக் காரணங்களை அடிக்குறிப்பிற் சுட்டலாம். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் அமைதியும் போக்கும் வேகமுந் தடைப்படாத வகையில் விடயங்கள் கூறப்படவேண்டும். தடைப்படும் எனக் கண்டால் அவற்றையெல்லாம் அடிக்குறிப்பிற் சேர்த்தல் நன்று. கட்டுரையினிற் கூறப்படுவதற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுபவை எவை என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்குக் கட்டுரையாசிரியருக்கு நிரம்பிய நுண்ணறிவு தேவை. இது போன்றே அதி முக்கியமான விடயங்களை அடிக்குறிப்பினிற் கூறுவதும் ஒரு பெரிய தவறாகும்.

04. கட்டுரையின் ஒருமையாட்டை உணர்த்தல்: கட்டுரையின் முன்பின் பாகங்களைச் சுட்டுங் குறிப்புக்களையும் பிற்சேர்க்கையிற் கூறப்படும் விடயங்கள் பற்றிய குறிப்புக்களையுந் தெளிவுகருதி அடிக்குறிப்பிற் சுட்டலாம். இவற்றையெல்லாம் ஒருங்குசேர நோக்கும்போது கட்டுரையினிற் பரந்துகிடந்த பொருள்களெல்லாந் தெள்ளிதிற் புலப்

படும். கட்டுரையின் ஒருமைப்பாட்டை யுணர்ந்து கொள்
வதற்கு இவ்வடிக்குறிப்புக்கள் பேருதவியாயிருக்கும்.

அடிக்குறிப்பைச் சுட்டும் எண்கள்:

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையினுள் மேற்கோளை எடுத்தாலும்
போது அம்மேற்கோளின் இறுதிச்சொல்லின் இறுதி எழுத்தின்
பக்கத்தில் உயர்வாக 1, 2, 3 முதலிய எண்களை இட்டு அடிக்குறிப்
புத் தொடர்பு காட்டப்படவேண்டும். ஒரு வசனத்தின் முடிவிலே
அடிக்குறிப்புத்தொடர் சுட்டப்பட வேண்டுமாயின் முற்றுப்புள்ளி
யின் பின்னாகத் 'தொடர்பு எண்' இடப்படவேண்டும். உதாரண
மாக... என்பர் திருவள்ளுவர்.¹ என எழுதவேண்டும். சொல்லுக்கும்
அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண்ணுக்குமிடையே இடைவெளியிருத்
தல் கூடாது. இவ்வடிக்குறிப்புத்தொடர்பெண் இட்டபின்னர் முற்
றுப்புள்ளியோ வேறு எதுவிதகுறியோ இடவேண்டியதில்லை.

வாசகரின் எண்ணக்கருத்தைத் தடைப்படுத்தாவண்ணம் அடிக்
குறிப்புத் தொடர்பெண் பெரும்பாலும் வசனமுடிவில் இடப்படுவது
உத்தமம். அங்ஙனம் வசன முடிவில் இடுவதாற்கருத்து மாறுபாடு உண்
டாகலாம் என உணரும்போது வசனத்தின் குறிப்பான இடத்தில்
இடலாம். கட்டுரையினுள் மேற்கோளாசிரியரின் பெயரின் பின்னையோ
மேற்கோள் நூற் பெயரின் பின்னையோ எண்ணை இடுவதும் ஒரு
வழக்கம்; கூடுமானவரை வசனத்தின் இறுதியில் இடுவது நன்று.

ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையின் ஒவ்வோர் அத்தியாயத்திற்குஞ்
சுட்டு எண்கள் முதலிலிருந்து தொடர்பாயிருத்தல் வேண்டும். உதாரண
மாக, மூன்றாம் அத்தியாயத்திலேவரும் மேற்கோள்களுக்கு அடிக்
குறிப்புத்தொடர்பெண் சுட்டும்போது 1, 2, 3 என்ற முறைப்படி
இடவேண்டும். இவ்வத்தியாயத்தின் இறுதி அடிக்குறிப்பெண் 14
என வந்தால் அடுத்த நான்காம் அத்தியாயத்தின் முதலாவது மேற்
கோளைச் சுட்டுவது 1ஆக இருக்கும்; பின் 2, 3 எனத் தொடரும். இவ்
விதமே ஒவ்வோர் அத்தியாயமும் புறம்பான பிண்டமாக அமையும்.

கட்டுரையின் ஒவ்வொருபக்கத்திலும் வரும் அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண்களை, 1, 2 என மாற்றி எழுவது தவறு. உதாரணமாக ஐந்தாம் பக்கத்தில் இரண்டு எண்களை இடவேண்டுமாயின் 1, 2 என இட்டுவிட்டு, ஆறாம் பக்கத்தில் மறுபடியும் 1, 2 எனத் தொடங்குவது கூடாது; 3, 4 எனத் தொடரவேண்டும். கட்டுரையின் ஒவ்வோர் அத்தியாயமும் தனிப்பட்ட தொகுதியாகும். இதற்குத்தக எண்களும் தொடர்பாயிருத்தல் வேண்டும்.

ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை முழுவதற்கும் அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண் ஒரே தொடராய் இடுவதும் நன்றன்று, ஒவ்வோர் அத்தியாயத்திற்கும் தொடர்பாய் இருத்தலே நன்று. ஏனெனில் ஒவ்வோர் அத்தியாயத்தையும் தனிப்பட்டமுறையில் அச்சுக்குக் கொண்டு வரவோ சஞ்சிகைகளில் வெளியிடவோ இஃது உதவியாயிருக்கும்.

அடிக்குறிப்பின் தொடர்ச்சி

சிற்சில வேளைகளில் அடிக்குறிப்பை ஒரு பக்கத்திற் றொடங்கி எழுதிவருகையில் இடம்போதாதெனக் காணும்போது அதனை மறுபக்கத்திற் றொடர்ந்து எழுதலாம். அப்படி எழுதும் போது அடிக்குறிப்புக்கென ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் மேலிருந்து எழுத வேண்டும். ஏனைய அடிக்குறிப்புக்கள் அதன் பின்னேயே வர வேண்டும். இங்ஙனம் அடிக்குறிப்பைத் தொடர்ச்சியாக மறுபக்கத்தில் எழுதும்போது முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டியது யாதெனில் முன்பக்கத்தின் கடைசி வசனத்தை முடிக்காது அதனை இடையில் நிறுத்தித் தொடர்ச்சியை மறுபக்கத்தில் எழுதவேண்டும். இவ்விதம் எழுதினால் வாசகர்கள் அடுத்த பக்கத்தைத் தொடர்ந்து படிப்பர். அல்லாவிடின் வசனம் முற்றுப்பெற்றதெனவுணர்ந்து மறுபக்கம் பாரார். இம்முறையைத்தவிர, வேறேதாவது குறிப்புமூலம் வாசகரின் கவனத்தை அடுத்தபக்கத்திற்கு ஈர்க்கும் முறை ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையில் விரும்பத்தக்கதன்று.

அடிக்குறிப்பின் தொடர்ச்சி எவ்வாறு அமையவேண்டுமென்பதற்குப் பின்வருவது உதாரணமாய் அமையும்.¹

1 இங்ஙனங் கண்டெடுக்கப்பட்ட இறையனாரகப் பொருள் என்னும் நூல் திட்ப நுட்பஞ் செறிந்து பரந்த தொல்காப்பியப் பொருளிலக்கணச் சுருக்கமாய் அவ்விதக்கணப் பொருளைத் தெளித்துரைக்கும்

ஒரே விடயத்திற் பல அடிக்குறிப்புகள்:

ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையினுள் ஒரு விடயத்திற்குப் பல மேற்கோளடிக் குறிப்புக்களை இடவேண்டின் அவற்றை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து எழுதலாம். அங்ஙனம் அடிக்குறிப்புக்களைத் தொடர்ந்து எழுதும்போது முற்றுப்புள்ளிகளை இடையில் இடாது அரைமுற்றுப்புள்ளிகளையே (;) இடவேண்டும். கட்டுரையினுள் 4வது அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண் இடப்பட்டால் அதன் கீழ்வரும் பல மேற்கோட் சுட்டுக்கள் அடிக்குறிப்பிற் பின்வருமாறு எழுதப்படவேண்டும்:⁴

அடிக்குறிப்பிற் பயின்றுவருஞ் சில குறியீடுகள்

ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையின் அடிக்குறிப்பிற் பயின்றுவருஞ் சில சொற்குறியீடுகளைப்பற்றி அறிதலும் அவசியமாகும். தெளிவு கருதியுஞ் சொற்சுருக்கங் கருதியும் இவை உபயோகப்படுத்தப்படும். இவற்றை உபயோகிப்பதனால் வாசகர்க்கு மயக்கமேற்படுமெனக் கருதினால் அத்தகைய இடங்களில் நீக்கப்படலாம்.

மேற்படி : ஒரே நூலிலிருந்து பல மேற்கோள்களை எடுத்தாளும் போது அந்நூலைப்பற்றிய விவரணத்தைப் பலமுறை அடிக்குறிப்பிற் சுட்டவேண்டியதேவை ஏற்படுகிறது. அங்ஙனஞ் சுட்டின் கூறியது கூறல் என்னுங் குற்றத்தின் பாற்படும். இதனைத் தவிர்ப்பதற்காக நூலின்

பெற்றி கண்டே, பாண்டி மன்னன் அதனை வழங்குவித்தற் பொருட்டு அதற்கொரு நல்லுரை காணுமாறு புலவரை ஏவினான். ஒரு நூலுக்குப் பலர் உரை வகுக்குங்கால் அப்பலருரையும் ஒன்றோடொன்றொவ்வாமலிருத்தல் எங்கும் நிகழும் இயற்கை நிகழ்ச்சியேயாம். இனி அவ்வுரைகள் பலவற்றுள்ளுஞ் சிறந்த தொன்றனைத் தெரிந்தெடுத்தல் பேரறிவு வாய்ந்த சான்றோர்க்கு எளிதிற் கைகூடுவதேயாகவும் இதன் பொருட்டுத் தெய்வத் தன்மைமிக்க ஓர் ஊமைப்பிள்ளையினுதவியைத் தேடினாரென்றால், பின்வந்த புராண காலத்தவர் கட்டி விட்ட கதையேயாகுமல்லாமல், உண்மைப் பேரறிவு சான்ற சங்கப்புலவர் குழாத்திற்குச் சிறிதும் அடாது.

மறைமலையடிகள், மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும், இரண்டாம் பாகம், (சென்னை: சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 1958), பக்.773.

⁴ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, தமிழின்பம் (சென்னை: சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 1946) பக்.136-44; தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரம், தமிழ்ப் பெருங்குடிகள் (சேலம்:தமிழ்நூற்பதிப்பகம், 1958,) பக்.23-34; மு.வரதராசன், “தமிழன் கண்ட பொருண்மரபு” கலைக்கதிர் 3: 26-43; வைகாசி, 1955, (அல்லது 3, (வைகாசி, 1955, (அல்லது 3, (வைகாசி, 1955) 26-43).

விவரணம் ஒருமுறை மட்டுமே அடிக்குறிப்பிற் சுட்டப் படுகிறது. பின்னர் நூலின் அதே பக்கத்தை இன்னுமோர் அடிக்குறிப்புச் சுட்டும்போது மேற்படி என்ற சொற்குறியீட்டை மட்டும் எழுதுதல் போதுமானது. இச் சொற்குறியீட்டின் கீழே கீறிடப்பட வேண்டும்; அல்லது அது தடித்த எழுத்திலெழுதப்படல் வேண்டும். அதே நூலின் வேறு பக்கங்களை அடிக்குறிப்புச் சுட்டும் போது மேற்படி. என்ற சொற்குறியீட்டையடுத்துப் பக்கங்கள் குறிப்பிட வேண்டும். இவற்றிற்கு உதாரணமாகப் பின்வருவன அமையும்.

1. ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, ஊரும் பேரும் (சென்னை: பழனியப்பா பிரதர்ஸ், 1956) பக்.289.

2. மேற்படி

3. மேற்படி., பக்.310-11

ஒரே நூலைப்பற்றிய அடிக்குறிப்புக்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையின் ஒரு பக்கத்தில் வரும்போதுதான் மேற்படி. என்ற சொற்குறியீட்டை எடுத்தாளலாம் என்ற நியதியில்லை. பல பக்கங்களின் பின்னரும் இச்சொற்குறியீட்டை எடுத்தாளலாம். ஆனால் அவற்றின் இடையே வேறு நூலைப்பற்றிய அடிக்குறிப்பு வருதல் ஆகாது. பல பக்கங்களை வாசிக்கும் ஒருவர்தம் ஞாபக சத்தியின் உதவிகொண்டு மேற்படி. என்ற சொற்குறியீடு எதனைச் சுட்டுகிறது என உடனே தெரிந்துகொள்ளுதல் முடியாமையான் அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் நூற்பெயரை மட்டுமோ அன்றி மேலுஞ் சிறிது கூடிய விவரணத்தையோ அடிக்குறிப்பிற் சுட்டி விடுதல் தவறில்லை.

எடு.நூல். (எடுத்தாளப்பட்ட நூல்)

ஒரே நூலைப்பற்றிய அடிக்குறிப்புக்கள் பல ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அடுத்துவராது மாறி மாறி வருமேயானால் நூலின் பெயரையும் வெளியீட்டு விபரங்களையும் நீக்கிவிட்டு அவற்றிற்

குப் பதிலாக **எடு.நூல்**. என்ற சொற்குறியீட்டை எடுத்தாளலாம். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் நூலாசிரியரின் சொந்தப்பெயர் அடிக்குறிப்பிற் சுட்டப்படவேண்டும். அப்பெயரையடுத்து **எடு.நூல்**. என்ற சொற்குறியீடும் அதனையடுத்து நூலின் பக்கமுங் குறிப்பிடப்படல் வேண்டும். இவ் விளக்கங்களைக்கொண்டு வாசகர்கள் அடிக்குறிப்பிற் சுட்டப்பட்ட பொருளை விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

எடு.நூல். என்ற சொற்குறியீட்டை எவ்வாறு எடுத்தாளல் வேண்டும் என்பதற்குப் பின்வருவன உதாரணமாய் அமையும்.

⁴ எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை, தமிழர் பண்பாடு [சென்னை: தமிழ்ப் புத்தகாலயம், 1951], பக்.19-20.

⁵ மறைமலையடிகள், மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும், இரண்டாம் பாகம் (சென்னை: சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக்கழகம், 1958), பக்.76.

⁶ வையாபுரிப்பிள்ளை, **எடு.நூல்**, பக். 96.

⁷ மறையலையடிகள், **எடு.நூல்**, பக்.117-8.

⁸ மேற்படி.

நூல் விவரணத்தைக் குறிக்கும்போது அவதானிக்க வேண்டிய சில விதிகள்:

01. மேற்கோள் எந்நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதென்பதை அடிக்குறிப்புத் திட்டவட்டமாகக் கூறவேண்டும். ஆராய்ச்சியாளர் ஒரு நூலிலிருந்து மேற்கோளைத் தாமாக எடுக்காது பிறிதோர் ஆசிரியர் மேற்கோளாக எடுத்தாண்டதைக் கண்டு அந்நூலிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளுதலும் உண்டு. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அடிக்குறிப்பு இரு நூல் விபரங்களையுஞ் சுட்டவேண்டும். இதுவே நீதியும் நேர்மையுமாகும். உதாரணமாகப் பின்வருவதைக் கொள்ளலாம்.

9. மு.இராகவஜயங்கார், தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி [சேலம் தமிழ்ப்பதிப்பகம், 1940], பக்.163, கூறும் மூல நூல் வளையாபதி [சென்னை: பாரிநிலையம், 1927], பக்.165.

02. அடிக்குறிப்பிலோ மேற்கோள் நூற்பட்டியலிலோ மேற்கோளாசிரியரின் பட்டப் பெயரைச் சுட்டுவது தவறு. கட்டுரையினுள் ஓரிரு இடங்களில் மட்டுந் தெளிவு கருதி, கலாநிதி, பண்டிதர், பேராசிரியர் முதலிய சிறப்புப் பெயர்களை எடுத்தாளலாம். மேற்கோளாசிரியரின் இயற்பெயரையுடைய இன்னொருவர் அவர்போன்று பிறிதொரு துறையில் மிக்க புகழ்பெற்றவராய் இருந்தால் அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் வாசகர் மயக்கவுணர்வின் பாற்படாதிருக்க வேண்டுமெனக் கருதின் சிறப்புப் பெயரை இயற்பெயரின் முன் எடுத்தாளலாம்.

V மேற்கோள் நூற்பட்டியல்

ஆராய்ச்சிப் பொருளுடன் தொடர்புகொண்ட நூல்களின் விபரத்தைக் கூறுவதே மேற்கோள் நூற்பட்டியலாகும். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையினுள் எடுத்தாண்ட மேற்கோள்கள் சுட்டும் எல்லா நூல்களும், கட்டுரையை எழுதுவதற்கு உதவியாயிருந்த பிறநூல்கள், சஞ்சிகைகள், அகராதிகள் என்பனவற்றின் பெயர் விபரங்களும் மேற்கோள் நூற்பட்டியலில் அடங்கும்.

அடிக்குறிப்பும் மேற்கோள் நூற்பட்டியலும் :

அடிக்குறிப்பின் தேவைக்கும் மேற்கோள் நூற்பட்டியலின் தேவைக்குமுள்ள வேறுபாட்டைத் தெரிந்துகொள்ளல் அவசியம். கட்டுரையிற் கூறப்படுந் தனிப்பட்ட கருத்துக்களின் சான்று காட்டலே அடிக்குறிப்பின் நோக்கம்; மேற்கோள் எங்கிருந்து எடுக்கப்பட்டதென்பதைத் திட்டவட்டமாகக் கூறுவது அடிக்குறிப்பு. ஆனால், மேற்கோள் நூற்பட்டியலானது அடிக்குறிப்பிற் சுட்டப்பட்ட நூல்களதும் சஞ்சிகைகளதும் முழுவிபரத்தையுங் கொடுக்கும். ஒருநூல் பல தொகுதிகள் கொண்டதாயிருப்பின், எந்தத் தொகுதியிலிருந்து மேற்கோள் காட்டப்பட்டதென்பதை மட்டுமே அடிக்குறிப்புச் சுட்டும். தொகுதிகளின் எண்ணிக்கை முதலிய விபரங்களை மேற்கோள் நூற்பட்டியல் சுட்டும்.

ஓர் ஆராய்ச்சிநூல் மேற்கோள் நூற்பட்டியலைக் கொண்டிருக்கவேண்டும். அப்பட்டியலில் நூல்களின் விபரங்கள் அனைத்துந் தரப்படுமாகையால் அடிக்குறிப்பு அவையனைத்தையுஞ் சுட்டவேண்டியதில்லை. நூலின் பெயர் தவிர்ந்த ஏனைய அமிசங்கள் அடிக்குறிப்பில் மிகக் குறைக்கப்படலாம்; ஆனால் ஒரு சஞ்சிகையில் வெளியிடுதற்கென எழுதும் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையில்

மேற்கோள் நூற்பட்டியல் ஒன்று சேர்க்கப்பட வேண்டியதில்லை; அங்ஙனஞ் சேர்க்கப்படாவிடத்து, அடிக்குறிப்பு மேற்கோள் நூல்களின் முழுவிபரத்தையுங் கொடுக்கவேண்டும். உயர்தரதேர்வுகளுக்கென எழுதும் நீண்ட ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள் மேற்கோள் நூற்பட்டியல் ஒன்று கொண்டிருப்பது மிக நல்லது.

வாசகர்கள் அடிக்குறிப்பிற் சுட்டப்பட்ட நூலைப்பற்றி அறியவிரும்பின் மேற்கோள் நூற்பட்டியலைப் புரட்டப் பூரண விபரமுந் தெரியவரும்.

நூல்கள் அடிக்குறிப்பிலும் மேற்கோள் நூற்பட்டியலிலும் கூறப்படும் வகையைப் பின்வரும் ஈர் உதாரணங்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

அடிக்குறிப்பு: சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்க்கைமுறை (சென்னை: பாரிநிலையம், 1948), பக்.117.

மேற்கோள் நூற் பட்டியல் : தாமோதரம்பிள்ளை, சி.வை.சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்க்கைமுறை, சென்னை: பாரிநிலையம், 1948. 321 பக்கங்கள்.

அடிக்குறிப்பு: சு.இராமசாமிப்புலவர், தமிழ்ப்புலவர் வரிசை (மதுரை : கலையக வெளியீடு, 1942), 11, 167; V, 16-21.

மேற்கோள் நூற் பட்டியல் : இராமசாமிப்புலவர், சு.தமிழ்ப்புலவர் வரிசை: 12 தொகுதி. மதுரை; கலையக வெளியீடு, 1942.

பட்டியல் தயாரித்தல்:

ஆராய்ச்சி நூல்களின் மேற்கோள் நூற்பட்டியல் மிக நீண்டிருக்குமாயினால் அது பல உட்பிரிவுகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

உ - ம் 01. நூல்கள்

02. சஞ்சிகைகள்

03. பத்திரிகைகள்

04. அகராதிகள்

ஆராய்ச்சிநூல்களுட் சில, ஒரு காலத்தெழுந்த நூல்கள் பலவற்றை மூலாதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்படுமாயினால் அத்தகைய ஆராய்ச்சி நூல்களின் மேற்கோள் நூற்பட்டியல் நூல்கள் மூல நூல்கள், பிறநூல்கள் என்ற இருவகைப் பிரிவினையுடையனவாய் வகுக்கப்பட வேண்டும்.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளின் மேற்கோள் நூற்பட்டியல் இருபத்தைந்துக்குக் குறைந்த நூல்களைக் கொண்டிருப்பின் அப்பட்டியல் நூல்கள், சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள், அகராதிகள் என்ற உட்பிரிவைக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. எல்லாம் ஒன்றன்கீழ் ஒன்றாக எழுதப்படலாம்.

பட்டியல் எழுதும் முறை :

மேற்கோள் நூற்பட்டியல் தயாரிக்கும்போது முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டியது நூலாசிரியரின் பெயர் முதலில் வரவேண்டும் என்பது. முதலாவது பெயர் அகரவரிசையிற் றொடங்கிச் செல்லவேண்டும். தமிழ் நெடுங்கணக்கு முறையே பட்டியலில் அமையவேண்டும். உ.ம்.

அப்பாத்துரை, சு.வே. -

அரவிந்தன், க. -

அழகேசன், இரா. -

ஆறுமுகம், சி.க. -

கார்த்திகேசு, வி. -

மதியாபரணம், க. -

கந்தையா சுப்பிரமணியம் என்ற பெயரை எழுதும்போது சொந்தப் பெயராகிய சுப்பிரமணியம் என்பதையே முதலில் எழுதவேண்டும். சுப்பிரமணியம், கந்தையா என அஃது அமையும். ஒரே நூலாசிரியர் எழுதிய இரண்டு மூன்று நூல்களைப் பட்டியலிற் குறிப்பிடும்போது ஆசிரியரின் பெயரை ஒருமுறை எழுதினாற் போதும். இரண்டாம் முறையும் மூன்றாம் முறையும் பெயரிருக்க வேண்டிய இடத்தில் ஒரு நீண்ட கீறு இடப்படவேண்டும். இந் நூலாசிரியர் இன்னொருவரோடு சேர்ந்து எழுதிய நூலாயின் அவ் வாசிரியரின் பெயர் பின்வரவேண்டும். உ-ம் :

வரதராசன். மு.வ.மொழி நூல். சென்னை: சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 1945. 230 பக்கம்.

இலக்கியவாராய்ச்சி. சென்னை : பாரி நிலையம். 1956. 364 பக்கம்.

தமிழ் மொழிவரலாறு. மதுரை: கலையக வெளியீடு, 1956. 175 பக்கம்.

சேதுப்பிள்ளை, ரா.பி. கடல் கடந்த தமிழர். சென்னை: பாரி நிலையம், 1960. 310 பக்கம்.

மேலே காட்டியவாறு மேற்கோள் நூற்பட்டியல் தயாரிக்கும் போது ஆசிரியர் பதிப்பாசிரியராய், தொகுப்பாசிரியராய் அல்லது மொழிபெயர்ப்பாசிரியராய் இருந்தால் அவர் பெயரின் பின் (பதி.), (தொகு.) அல்லது (மொழிபெ.) என எழுதவேண்டும். உ.ம்.

குமாரசுவாமிப்புலவர், அ.(மொழிபெ.), சாணக்கிய நீதி வெண்பா. யாழ்ப்பாணம்: கலா நிலையம், 1912. 38 பக்கம்.

மேற்கோள் நூற்பட்டியலிற் பின்வருவன முறையே அமைய வேண்டும். நூலாசிரியரின் பெயர், நூலின் பெயர், பதிப்பு, தொகுதி எண், வெளியிட்ட இடம், வெளியிடுபவர், தேதி, நூலின் அளவு என்பன. மேலே காட்டிய உதாரணங்கள் இவ்வைப்பு முறையைக் காட்டுகின்றன.

மேற்கோள் நூற்பட்டியலில் நூல்களை எழுதும்முறைக்கும், சஞ்சிகை பத்திரிகை என்பனவற்றில் வருங் கட்டுரைகளைக் குறிப்பிடும் முறைக்குஞ் சிறிது வேறுபாடுண்டு. கட்டுரையாசிரியரின் பெயர் நூலாசிரியரின் பெயர்போன்று முதலில் வரவேண்டும். கட்டுரையின் விபரங்கள் குறைக்கப்பட்டுப் பின்வருமாறு எழுதப்படலாம்:

சாமிநாதையர் உ.வே. “மணிமேகலையின் காலம்”,
கலைமகள், XXI (ஆவணி, 1946), பக். 14 - 18.

நடராசா, சி. “தூதுப்பிரபந்த வளர்ச்சி”, கலைச்செல்வி III
(சித்திரை, 1962), பக். 28-36.

கட்டுரையாசிரியரின் பெயரிலே பத்திரிகைகளில் வெளியாகுங் கட்டுரைகளையும் மேலே காட்டியவாறு எழுதலாம். பத்திரிகைச் செய்திகளைக் குறிப்பிடும்போது பின்வருமாறு எழுத வேண்டும்.

வீரகேசரி, (கொழும்பு) சித்திரை 7, 1963, பக். 6.
தினத்தந்தி, (சென்னை) ஆவணி 16, 1963, பக். 3.

VI உத்திகள்

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையில் எவ்வெக் குறைகள் அமையக் கூடாது, எவ்வெச் சிறப்புக்கள் அமையவேண்டும் என்பன பற்றி அறிவது அவசியம். ஆராய்ச்சிக்கு எப்பொருளை எடுத்துக்கொண்டாலும் அதனைக்கூறும் முறையிலேயே அது சிறப்பும். மேனாட்டு ஆராய்ச்சியாளர் ஆராய்ச்சி நூலை எழுதும் முறை பற்றிக் கூறுவனவற்றை ஈராயிரம் வருடங்களுக்கு முன் 'ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனார்' மிக்க விளக்கமாகக் கூறி விட்டார். அவரும் நன்னூலாசிரியர் பவணந்தியாரும் நூலின் இலக்கணங் கூறும்போது கூறிய பல உத்திகள் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளுக்கும் பொருந்துவனவாகும்.

உத்தியென்பது நூலுக்கு எது பொருந்தும், எது பொருந்தாது எனக்கூறும் பண்பாகும். நூலின் கண்ணே பத்துவகைக் குற்றங்கள் பொருந்துதலாகாவெனத் தொல்காப்பியரும் பவணந்தியாரும் ஆணையிட்டுக் கூறுவர். அவர்கள் கூறும் 'ஈரைங் குற்றம்' ஆவன:

சிதைவெனப் படுபவை வசையற நாடிற்
கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில் மொழிதன் மயக்கங் கூறல்
கேட்போர்க் கின்னா யாப்பிற் றாதல்
பழித்த மொழியா னிழுக்கங் கூறல்
தன்னா னொருபொருள் கருதிக் கூறல்
என்ன வகையினு மனங்கோ ளின்மை
யன்ன பிறவு மவற்றுவிரி யாகும்.

(தொல்காப்பியம் - மரபியல் - 108)

குன்றக் கூறள் மிகைபடக் கூறல்
கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்
வழுஉச்சொற் புணர்த்தன் மயங்க வைத்தல்
வெற்றெனத் தொடுத்ததன் மற்றொன்று விரித்தல்
சென்றுதேய்ந் திறுத னின்றுபய னின்மை
என்றிவை யீரைங் குற்ற நூற்கே.

(நன்னூல் - பொதுப்பாயிரம் - 12)

ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையிற் பின்வருங் குற்றங்கள் பொருந்து
தலாகா.

01. கூறியது கூறல் : ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையினுள் முன்னொரு
முறை கூறியவற்றைப் பின் அத்தியாயங்களிற்றிருப்பித்
திருப்பிக் கூறுதல் இழுக்காகும். இக்குறையைப் போக்கு
வதற்குச் செய்யவேண்டியது யாதெனின் கட்டுரை எழுதி
முடிந்தபின் முழுக்கட்டுரையையும் ஒருசேர வாசிக்க வேண்
டும். அப்போது தவறுகள் புலப்படும். திருப்பித் திருப்பி
வருஞ் சொற்றொடர்களையோ வசனங்களையோ
நீக்கிவிடவேண்டும். எப்பொருளையாவது திரும்பவுங்
கூறவேண்டுமெனக் கண்டால், 'கூறிற்றென்றல்' அல்லது
'உரைத்தா மென்றல்' என்னும் உத்தியைத் தலைக்
கொள்ள வேண்டும். முன் எப்பக்கத்திற் கூறப்பட்ட
தென்பதை அடிக்குறிப்பிற் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும்.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை முழுவதும் படர்க்கையிடத்
திலேயே எழுதப்படவேண்டுமென்பது விதி. முகவுரை
யில் மட்டுந் தன்மையொருமைப் பெயர்வினை கூறலாம்.
கட்டுரையினுட் 'கூறியது கூறலை'த் தடுப்பதற்காக 'யாம்
முற்கூறியாங்கு' என மட்டுந் தன்மைப் பன்மையிடத்திற்
கூறலாம். இன்னுஞ் சிறப்பாகக் கூறவேண்டுமாகில், 'யாம்
முற்கண்டவாறு' என வாசகர்களையும் உட்படுத்திக்
கூறலாம்.

02. மாறுகொளக் கூறல்: நீண்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதும்போது முன் அத்தியாயங்களிற் கடைப்பிடித்த கொள்கைகளுக்கு மறுப்பானவற்றைப் பின் அத்தியாயங் களிற் கூறும் இயல்பு காணப்படுகிறது. இக் குறையுந் தவிர்க்கப்படவேண்டியது. கட்டுரை முழுவதையும் ஒரு சேர வாசிக்கும்போது இக்குறை தென்படும்.
03. குன்றக் கூறல் : சொல்லக் கருதிய பொருளை விளக்கமாகக் கூறாது குறைவுபடக் கூறுதலும் ஒரு குற்றமாகும்.
04. மிகையடக் கூறல்: சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்கும் ஆற்றல் அற்றவர்கள் தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருளைக் கூறும் அளவு தெரியாது பெருப்பித்துக் கூறுவர்.
05. வழுஉச் சொற் புணர்த்தல் : இலக்கணமற்ற சொற்பிரயோகங் களின் மூலம் மொழிநடையின் அழகைக் கெடுத்தலும் ஒரு குற்றமாகும். செந்தமிழ்நடையில் ஆராய்ச்சிக் கட் டுரையை எழுதும்போது இக் குற்றம் பொருந்தாது.
06. மயங்க வைத்தல் : கட்டுரை எழுதுபவரின் மனத்திலே தெளி வும் விளக்கமும் இல்லாவிட்டால் அவர் கூறுவன சிற்சில வேளைகளில் வாசகரை மயக்க நிலையில் ஆழ்த்திவிடும். பல பொருள் சுட்டுஞ் சொற்பிரயோகங்களைக் கையாண் டாலும் வாசகர்க்கு மயக்க மேற்படும். இக்குறையைத் தவிர்ப்பதற்குச் செய்யவேண்டியது யாதெனின் பெரும் பாலும் இயற்சொற்களைக் கையாளவேண்டும்; திரி சொற்கள் விரும்பத்தக்கவையல்ல.
07. வெற்றெனத் தொடுத்தல் அல்லது வொருளில மொழிதல் : ஏதாவது பயனின்றி வீணே பல சொற்களைக் கையாளல் பொருள் வெளிப்படையாகத் தோன்றவும் வீணே சொற்களைத்

தொடுத்தல் ஒரு குற்றமாகும். இவ்விதமான வசன நடையைக் கையாளுவோரது கட்டுரையைப் படிக்கும் வாசகர்கள் 'அங்கே (கட்டுரையில்) ஒன்றும் இல்லை' என்பார்கள். இக்குறைவரது பாதுகாத்தல் ஆராய்ச்சியாளர் கடனாகும்.

08. மற்றொன்று விரித்தல் : இக்காலத்து வெளியாகும் பல நூல் களில் இக்குறை காணப்படுகின்றது. ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை தர்க்கரீதியாக எழுதப்படுவது. அங்கு உணர்ச்சிப் பிர வாகத்திற்கு இடமில்லை. எனவே கட்டுரையாளர் தாம் விரும்பியவற்றையெல்லாங் கூறிவிடக் கட்டுரையைப் பயன்படுத்தினால் மற்றொன்று விரித்தல் என்னுங் குற்றம் புகுந்துவிடும்.

09. சென்று தேய்ந்திறுதல் : ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை எழுதத் தொடங்கிய காலத்திற் கட்டுரையாளரிடங் காணப் பட்ட சுறுசுறுப்பும் வேகமும் அதனை எழுதி முடிக்குங் காலத்தில் அவரைவிட்டு நழுவி விடுகின்றன. களைப்பும் மந்தமும் அவரைத் தலைக்கொள்ளலாற் கட்டுரையானது, போகப்போகச் சொன்னயம் பொருணயம் என்பனவற் றிற் குறைந்து காணப்படும். இக் குறைவரது தவிர்க்க வேண்டுமானாற் கட்டுரையின் ஒவ்வோர் அத்தியாயத் தையுங் காலவிடையீட்டிட்டு எழுதல் வேண்டும். அப்படி யாயின் புத்துணர்ச்சியும் சுறுசுறுப்பும் கைவரக் கட்டுரை யாளர் சொன்னயம் பொருணயம் பொருந்த எழுதுவர்.

10. நின்று பயனின்மை : கட்டுரையிற் சொற்கள் பல தேவையின் றிக் கையாளப்படுவதனால் அவை அங்கிருந்தும் எதுவித பயனையுஞ் செய்யா. 'வெற்றெனத் தொடுத்தல்', 'பொருளில் மொழிதல்' என்பன போன்று இதுவுங் கட்டுரையின் அழகைக் கெடுத்துவிடும்.

இப் பத்துவகைக் குற்றங்களும் இல்லாத கட்டுரையிற் பத்துவகை அழகு மிளிரும். நூலுக்குப் பொருந்தும் பத்துவகை அழகு எனப் பவணந்தியார் கூறவன அனைத்தும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைக்கோ அன்றி ஆராய்ச்சி நூலுக்கோ மிகப் பொருந்தும்.

பத்தழகு

கருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்
நவின்னோர்க் கினிமை நன்மொழி புணர்த்தல்
ஓசை யுடைமை யாழமுடைத் தாதல்
முறையின் வைப்பே யுலகமலை யாமை
விழுமியது பயத்தல் விளங்குதா ரணத்த
தாகுத நூலிற் கழகெனும் பத்தே.

(நன்னூல் - பொதுப்பாயிரம் - 13)

01. கருங்கச் சொல்லல் : தேவைக்கு மேற்பட்ட சொற்களைப் பெய்து வசனங்களை எழுதாமை கட்டுரைக்கு அழகினைக் கொடுக்கும்.
02. விளங்கவைத்தல் : கருத்தைப் புலப்படுத்தலே எழுத்தின் பயனாதலின் விளங்கவைக்கும் ஆற்றலைக் கட்டுரையாளர் கொண்டிருக்க வேண்டும்.
03. நவின்னோர்க் கினிமை : கரடு முரடான வசனங்களைக் கையாளாது, வாசிப்போருக்கு இன்பமூட்டத்தக்க இனிய நடையைக் கையாளுவது கட்டுரையாளரின் கடனாகும்.
04. நன்மொழி புணர்த்தல் : வசன நடைக்கு அழகைக் கொடுப்பது அதிலுள்ள செந்தமிழ்ச் சொற்களாகும். கருத்தைப் புலப்படுத்துவதற்கு ஏற்றசொல் எது என்பதை அறிந்து உபயோகிக்க வேண்டும்.

05. ஓசை உடைமை : தெளிவான இனிய ஓசை பெற்று அமைதியுடைத்தாய் வசனநடை அமைய வேண்டும். செய்யுளிற்காணப்படும் துள்ளல், தூங்கல் முதலிய ஓசைகள் வசனநடைக்குதவா.
06. ஆழம் உடைத்தாதல் : வெற்றெனத் தொடுத்தல் இல்லாதகட்டுரைகளிற் கருத்தாழங் காணப்படும். சொற் செறிவு, பொருட்செறிவு என்பன சரிவரப் பொருந்தப்பெறின் வசனநடை ஆழமுடையதாய்க் கருதப்படும். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையிற் காணப்பட வேண்டிய பண்பு இதுவாம்.
07. முறையின் வைப்பு : கட்டுரையின் அத்தியாயங்களையும் உட்பிரிவுகளையும் பொருட்டொடர்புபெற முறையாக அமைத்தல். இம்முறை தவறுமாயின் கூறியது கூறல் முதலிய பல குற்றங்கள் உண்டாகும்.
08. உலகம் மலையாமை: கற்றோர்வழக்கொடு மாறுபடா வழக்குடைய சொற்களைக் கையாண்டே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை எழுதுதல் வேண்டும். தேவையற்ற வேற்றுமொழிச் சொற்களும் கொச்சைச் சொற்களும் இலக்கியத்துட்புகின் அவை வாசகர்க்கு மலைவையுண்டாக்கும். எனவே செந்தமிழ்ச் சொற்களைக் கையாளுவது கட்டுரைக்கு அழகைக் கொடுக்கும்.
09. விழுமியது பயத்தல் : மனித சமுதாயத்தின் அறிவைப் பெருக்குதலே ஆராய்ச்சியாளரின் நோக்கமாகையின் அவர்கருதிய பயனை வாசகர்கள் பெற வேண்டும். பல நூல்களிற்கண்டவற்றைத் திரட்டிக் கூறுவதால் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை உருவாகாது. கட்டுரையாளரின் தனித்துவம் கட்டுரையிற் புலப்படவேண்டும். தாமத ஓர் அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கும் ஆற்றலுள்ளோரே ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையை எழுதுவர். அத்தகையோர்கூறுங்கூற்றுக்கள்விழுமியது பயப்பனவாகும்.

10. விளங்கு உதாரணத்தது ஆகுதல் : கட்டுரையாளர் கூறுங் கொள்கைகளுக்கு உதாரணங்களும் விளக்கங்களுங் கட்டுரையிற் கொடுக்கப்பட வேண்டும். பிற நூன் மேற்கோள்கள் உதாரணங்களாய் அமையும். புவியியல் போன்ற துறைகளில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை யெழுதுவோர் சிறிய விளக்கப் படங்களைக் கட்டுரையினுள் வரையலாம். பெரியனவற்றைப் பிற சேர்க்கையிற் சேர்க்கவேண்டும்.

VII மொழிநடை

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை எழுதுவோர் கல்வியறிவு மிக்க வராயுந் தமிழிலக்கியப் பயிற்சியுடையவராயும் இருப்பர். ஆகையின் அவர் கையாளுந்நடை செந்தமிழ்நடை என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. செந்தமிழ் நடையென்றால் என்ன என்பது பற்றிக் கட்டுரையாசிரியர் அறிய விரும்புவராகையின் அதனைப் பற்றி ஆராய்தலும் அவசியமாகும்.

செந்தமிழ் என்பது செம்மை செய்யப்பட்ட தமிழ் எனப் பொருள்படும். இலக்கண வழுவின்றி எழுதப்படும் நடையே செந்தமிழ் நடையெனக் கூறினும் அமையும். மனிதன் சாதாரண மாகப் பேசும்போது ஆழ்ந்த சிந்தித்துப் பேசுவதில்லை. ஆனால் அவன் எழுதும்போதோ ஒவ்வொரு சொல்லையும் நுணுகி ஆராய்ந்தே உபயோகிக்கிறான். எனவே, பேச்சுமொழியினின்றும் சிறிது வேறுபட்ட இலக்கியமொழி தமிழ் மொழியில் நிலைத்து வாழுகின்றது. நீண்ட வாழ்வினையுடைய பண்புபட்ட திருந்திய மொழிகளெல்லாவற்றிலும் இவ்வேறுபாடு காணப்படுகிறது. தமிழ்மக்கள் கைக்கொள்ளும் இலக்கிய மொழியே செந்தமிழ் மொழியாகும்.

செந்தமிழின் பண்பை வரையறுத்துக் கூறுவது முடியாத காரியமாகும். ஏனெனில் வரையறைக்குட்பட்ட மொழி நிலைத்து வாழ்வதில்லை, நிலைத்து வாழும் மொழி வரையறைக்குட்படாது. செந்தமிழென ஒரு மொழி யாண்டும் எவ்விடத்தும் இருந்த தில்லை. ஆனாற் காலத்துக்குக் காலம் வேறுபடும் மொழியின் செந்தமிழ்ப் பண்பை நிச்சயிப்போர் அவ்வக்காலங்களில் வாழும் கற்றறி புலவர்களே. இவர்கள் வரையறை செய்வதற்கு இவர்கள்

கொண்டுள்ள அளவுகோல் இலக்கணவாசிரியர்கள் வகுத்துத்தந்த கொள்கைகளும் பேரிலக்கியங்களைப் படைத்த புலவர்கள் கையாண்ட மொழிநடையுமாகும். இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு இருபதாம் நூற்றாண்டுச் செந்தமிழின் பண்பைப் பின்வருமாறு வகுக்கலாம்.

வீட்டு மொழிகளினதும் வேற்று மொழிகளினதும் ஆதிக்கத்துட் டன்னை அகப்படுத்திக்கொள்ளாததாயுங் கற்றோராற்றமுவப் பட்டதாயுமுள்ள இலக்கணவமைதிபெற்ற தமிழ் கூறுநல்லுலகத் தின் பொதுமொழி செந்தமிழ்மொழியாகும்.

வீட்டு மொழிகள் :

வீடுகளிலே பேசப்படும் பேச்சுமொழிகள் எனப் பொருள் படும். இப்பேச்சுமொழிகளில் ஊருக்கு ஊர், நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றன. எனவே, தமிழில் ஆயிரக் கணக்கான பேச்சுமொழிகள் உள என்பது மொழிநூல் விற்பன்னர் கொள்கை. இப்பேச்சுமொழிகளில் இலக்கியம் படைக்கப்பட்டால் அவ் விலக்கியங்கள் பலர்க்குப் பயன்படாததோடு நின்றுவாழும் சத்தி யும் அற்றுவிடும். ஏனென்றே பேச்சுமொழி இலக்கிய மொழியைக் காட்டிலும் விரைவாக மாறியும் வளர்ந்தும் தேய்ந்தும் செல்வது. வீட்டுமொழிச் சொற்கள் இலக்கிய வழக்குப்பெற்ற பின்னரே அவை செந்தமிழ்நிலையை அடையும். ஆற்றல்மிக்க புலவன் இலக் கியம்படைக்கும்போதே அவன் ஒரு சில பேச்சுச்சொற்களுக்கு இலக்கிய வாழ்வு அளிக்கிறான். எனவே, அவனானைக்குட்பட்ட பின்னரே பேச்சுச் சொற்கள் செந்தமிழ்ப்பண்பைப்பெறும் என்பது உலக இலக்கியவாசிரியரெல்லோருக்கும் ஒப்பமுடிந்த கொள்கை.

வீட்டுமொழிகளாகிய பேச்சுமொழிகள் வரம்பு கடந்து இலக் கியத்துட் புகுத்தப்படுமாயின் அவை இலக்கியமொழியிற்றம் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்த முற்படும்; அப்படியாயின் இலக்கண

விதிகள் பல தகர்க்கப்படும். எனவே வீட்டு மொழிகளின் ஆதிக்கம் மிகக் குறைந்துள்ள மொழியே செந்தமிழாகும்.

வேற்றுமொழிகள் :

உலகத்திலுள்ள எல்லாமொழிகளுந் தமக்கெனவுரிய சில சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டுள்ளனவாய் விளங்குவதனாலேயே அவை தனி மொழிகளாய் வாழுகின்றன. அவ்வாறே தமிழ் மொழியும் வாழுகின்றது. வடமொழியின் ஆதிக்கமும் ஆங்கிலத்தின் ஆதிக்கமுந் தமிழ் மொழியின் சிற்சில பண்புகளை உருக்குலைத் தமையின் இவற்றின் ஆதிக்கத்துட்படாததே செந்தமிழ் என்பர்பலர். முப்பது முதலெழுத்தும் ஆய்தமாகிய சார்பெழுத்துங் கொண்டு எழுதப்படுவதே தமிழ் மொழியாகும். வடமொழி யெழுத்துக் களாகிய ஜ,ஷ, ஸ, கூ முதலியனவற்றைச் சேர்த்து எழுதப்படும் மொழி செந்தமிழாகாது. ஏனெனில் அவை தமிழிற்புகின் தமிழிலக் கண விதிகள் அத்தனையுந் தகர்த்தெறியப்படும். அப்படியாயின் தமிழும் வேற்றுமொழியாய் மாறிவிடும்.

ஆங்கில மொழியின் வசனவமைப்பு முறை ஆங்கில ஆதிக்கம் பெற்ற காலத்திற் சிலராற்றமிழிற் புகுத்தப்பட்டது. 'நான் போனேன் கோயிலுக்கு' என ஆங்கில மரபுப்படி தமிழெழுதுபவருஞ் சிலருளர். வசனவமைப்பு ஒரு மொழியின் உயிர்நாடியாகும். எனவே ஆங்கில வசனவமைப்பு முறை தழுவிய தமிழ்நடை செந்தமிழாகாது.

தமிழ்மொழி தேவைகண்டவிடத்துப் பிற மொழிகளிலிருந்து சொற்களைக் கடன்வாங்குகிறது. ஆனால் அச்சொற்களைத் தன் பண்புக்கியைய உருமாற்றி இரண்டறக் கலக்கச் செய்கிறது. பிற மொழிச்சொற்கள் தமிழினுள் நுழைவதில் ஒரு குறையுமில்லை. ஆனால் அவை தமிழுருப் பெற்றே செந்தமிழ் நடையில் வாழுகின்றன.

கற்றோராற் றழுவப்பட்ட மொழி :

இலக்கண, இலக்கியப் பயிற்சியுடையோர் மொழியின் வாழ் விற் கண்ணுங் கருத்துமாவர். அவரே மொழியின் சுவையையும் அறிவர். இன்னசொல் இலக்கியங்களில் வழக்குப்பெற்றது என் பதை அறிபவர் அவரே. எனவே, கற்றோராற் றழுவிக் கொள்ளப் படும் மொழி பெரும்பான்மையுஞ் செந்தமிழ் அமைதிக்குட்பட்ட தாகவேயிருக்கும்.

இலக்கணவமைதிபெற்ற மொழி :

சொல்லமைப்பு, சொற்றொடரமைப்பு ஆகிய இரண்டுஞ் செவ்வனேயமையத் தமிழ்வசனம் இலக்கணவமைதி பெறும். மொழிக்கு முதலிலும், இடையிலும், ஈற்றிலும் நிற்கும் எழுத் துக்கள் இவையெனவுணர்ந்து சொல்லை அமைக்க வேண்டும். அங்ஙனம் அமைத்த சொல்லின் உபயோகத்தை நன்கறிந்து இஃது இவ்விடத்திற்கு ஏற்றதா என்பதைத் தெளிந்த பின்பே வசனத்தில் அமைக்க வேண்டும். எழுவாய், பயனிலை விசேடண விசேடியங் கள் முறையாக அமைவது வசனம். தமிழ் மரபிற்கேற்றபடி சொற் றொடர் அமைக்கப்பட வேண்டும்.

இக்காலத்திலே பலர் புணர்ச்சிவிதிகளை மீறி எழுதுகின்றனர். தமிழ்மொழியின் ஆற்றலுஞ் சிறப்பும் சொற்களைப் புணர்த்தி யெழுதும்போதே காணப்படுகின்றன. காலத்திற்கேற்றவகையில் எளிமை காணப்படலாம்; ஆனால் சொற்களைப் புணர்த்தி எழுத வேண்டியவிடத்தில் அங்ஙனம் எழுதாவிட்டாற் பொருள் வேறு படும். உ-ம்: 'யானை பாகன்' என்பதற்கும் 'யானைப் பாகன்' என்பதற்குமிடையே பொருள் வேறுபாடுண்டு. யானையின்பாகன் எனப் பொருள்படும்போது அது யானைப்பாகன் என்றே ஆகும். இவ்விதம் இலக்கண அமைதிபெற்று விளக்குவது செந்தமிழ்.

செந்தமிழ் மொழி :

சங்ககாலத்துச் சான்றோர் இலக்கியத்திற்குரியதாகப் பண்படுத்திக்கொள்ளப்பட்ட மொழி; 'காலமுமிடனும்பற்றி வழக்குத் திரிந்தக்காலுந் திரிந்தவற்றுக்கு ஏற்ப, வழப்படாமைச் செய்வதோர் முறைமை' யினையுடையதாகிய இக்கால இலக்கிய மொழி. ஈராயிரம் வருடங்களுக்குமேற் சமுதாயம் மாறிமாறிச் செல்லவும், தானும் சொற்களை வழக்கு வீழ்த்தியும் வாழ்வுகொடுத்துங் காலத்துக்கேற்ற முறைமை பெற்று வழப்படாமைச் செல்வதாகியவிச் செந்தமிழே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாளராற் கைக்கொள்ளப் படவேண்டியது.

விழுமியது பயக்கும் பொருள் நலன் கனிந்து, பத்துவகைக் குற்றமும் நீக்கி, பத்துவகையழகுபெற்றுச் செந்தமிழ் நடையில் உலவும், ஆராய்ச்சிநூல் மக்களால் வரவேற்கப்படும்.

மேற்கோள் நூற்பட்டியல்

01. Barnard, Cyril C.Bibliographical cication. London : James Clarke & Co. Ltd, 1960. 20pp.
02. Campbell, william Giles Form and Style in Thesis Writing Boston: Houghton Mifflin company. 1954.114pp
03. Book, Lucyle, and Gaver, Mary Virginia. The Research Paper New York: Prentice - Hall, Inc., 1953. 86 pp.

பிற்சேர்க்கை

மொழியியல் பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் அவர்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

பேராசிரியர் சதாசிவம் அவர்கள் ஆறுமுகம் தம்பதியினருக்கு அருமைப் புதல்வனாக 1926 ஆம் ஆண்டு அராலியில் பிறந்தார்.

அவர் தமது ஆரம்பக் கல்வியை அராலியிலும் இடைநிலைக் கல்வியை வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும் உயர்நிலைக் கல்வியை ஆனந்தாக் கல்லூரியிலும் கற்றார். தமிழை வரன்முறையாகக் கற்று மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர் பரீட்சையிலும் முதற் பிரிவில் திறமைச் சித்தியடைந்தார். அதே சமயம் நவீன கல்வி மரபோடும் தன்னை இணைத்துக் கொள்ள விரும்பி ஆங்கிலம் இலத்தீன் வடமொழி சிங்களம் பாளி முதலிய மொழிகளையும் கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்தார்.

1948ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழக அனுமதி பெற்று இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்தார். பன்மொழி அறிவு பெற்றிருந்த பேராசிரியர் அவர்கள் மொழித்துறையில் தனது முழு ஈடுபாட்டையும் செலுத்தும் நோக்குடன் தமிழ் சிறப்புக்கலைக் கல்வி நெறியைத் தேர்ந்தெடுத்து 1952 இல் சிறப்புக் கலைமாணிப் பட்டத் தினை முதற் பிரிவுச் சிறப்புடன் பெற்றார்.

பேராசிரியர் அவர்கள் பல்கலைக்கழகம் புகுவதற்கு முன் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் பண்டிதராகிவிட்டார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பண்டிதர் பயிற்சி அவருடைய ஆளுமையில் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அவர் தனது பல்கலைக்கழக இறுதித் தேர்வில் முதலாம் பிரிவிற் சித்தியடைந்தார். முதற் பிரிவிற் சித்தியடைந்த பேராசிரியருக்கு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் உடனடியாகவே உதவி விரிவுரையாளர் பதவி வழங்கிற்று.

கற்றலில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த அவர் முதுகலைமாணிக் கல்வியை மேற்கொண்டு 1954ம் ஆண்டு முதுகலைமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

பன் மொழிகளையும் இளவயதிலே கற்றுக் கொண்ட சதாசிவம் அவர்கள் மொழித்துறையில் தனது மேற்படிப்பைத் தொடர்வதற்காக சிங்களம், பாளி, சமஸ்கிருத மொழிகளுடன் சேர்த்து மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், ஜேர்மன் முதலான மொழிகளிலும் தேர்ச்சியடைந்தார்.

மொழியார்வம் கொண்டிருந்த சதாசிவம் அவர்கட்கு மொழித்துறையில் முனைவர் பட்டம் பெறுவதற்குப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் புலமைப் பரிசில் வழங்கியது. மொழியியல் ஆராய்ச்சித் துறையில் உலகப் புகழ்பெற்ற பேராசிரியர் தோமாஸ் பரோ அவர்களின் மேற்பார்வையின் கீழ் மொழி ஆராய்ச்சி செய்யும் வாய்ப்புப் பெற்றமை அவர் பெற்ற பாக்கியமாகும். தமிழ் வினைச் சொல்லின் அமைப்பு என்ற தலைப்பில் ஆராய்ச்சி செய்து 1956 ஆம் ஆண்டு D.Phil பட்டம் பெற்றார்.

பேராசிரியர் சதாசிவம் அவர்களின் மொழியறிவின் மிகப் பெரிய சான்றாக அமைவது பேராசிரியர்கள் பரோ, எமனோ வினால் தொகுக்கப்பெற்ற திராவிட சொற்பிறப்பியல் அகராதியில் (Dravidian Etymological Dictionary) வரும் முன்னுரைக் குறிப்பாகும். உலகப் பிரசித்தியடைந்துள்ள இவ்வகராதியின் தொகுப்புக்குப் பயன்படத்தப்பட்ட தமிழுக்கான பிரதான ஆய்வுச் சான்றுகளில் ஒன்று பேராசிரியர் சதாசிவத்தின் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வான தமிழ் வினைச் சொல்லின் அமைப்பு (The Structure of the Tamil Verb) ஆகும்.

மொழியியல் துறையில் 1956 இல் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்று மீண்ட சதாசிவம் அவர்கள் தமது மாணவர்களுக்கு மொழித்துறையில் சிறந்த விரிவுரையாளராகத் திகழ்ந்தார். அக் காலத்திலே ஆய்வு முறையியல் என்ற புலமைத்துறை பல்கலைக் கழகங்களிலே சிறந்து வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது. ஆய்வு முறைமை செப்பமாக அமையும் பொழுது ஆய்வின் தரம் மேலோங்கி எழுச்சி கொள்ள முடியும். ஆய்வு முறையினை பேராசிரியர் Thomas Burrow விடம் கற்றுக் கொண்ட அவர் இந் நாட்டிற்கு மீண்டுவந்த வேளை ஆய்வுமுறையியல் தொடர்பான “ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறை” என்ற நூலை 1963ம் ஆண்டு தமிழில் எழுதினார். அந்நூல் தமிழில் முதலில் வெளிவந்த ஆய்வு முறையியல் தொடர்பான வழிகாட்டி நூலாகவும் அமைந்தது.

தமிழ் மொழியின் தொன்மையினையும் அதன் பூர்வீகத்தையும் மொழியியல் ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிறுவும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். அவருடைய காலத்தில் மொழியியல் என்ற துறை மேலைத்தேயப் பல்கலைக் கழகங்களில் ஆழ்ந்து வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது. 'Proceedings of the Ninth International Congress of Linguistics' என்ற ஆய்வுத் தொகுதியில் வெளியிட்ட “The Current Status of Dravidian Historical and Comparative Studies” 1962. (p.571-573) என்ற ஆய்வுக் கட்டுரை மொழியியலாளர் கவனத்தை ஈர்த்ததன் பயனாக அவ் ஆய்வினைத் தொடரும் வகையில் பல்வேறு பல்கலைக் கழகங்களிலிருந்து அவருக்குப் புலமைப் பரிசில்கள் கிடைத்தன.

1964ம் ஆண்டு அவருக்கு Fullbright Research Scholarship in Linguistics, கிடைக்கப்பெற்று அமெரிக்காவின் பென்சில்வேனியா பல்கலைக்கழக மொழியியல் துறையில் ஆய்வு செய்வதற்காகச் சென்றார். மொழியியல் ஆய்வைத் தமது வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாகக் கொண்ட பேராசிரியர், சுமேரிய மொழிக்கும் தமிழ்

மொழிக்கும் எத்தகைய தொடர்பிருந்தது என்பதை அறிவதில் ஆர்வம் காட்டியவருக்கு பென்சில்வேனியாப் பல்கலைக் கழகத்திற் கிடைத்த சுமர் மொழிக் கல்வெட்டுக்களும் அவை பற்றிய ஆய்வு நூல்களும் பெரிதும் உதவின. இவ் ஆய்வின் பயனாக சுமர் மொழி ஒரு திராவிட மொழி என்ற கருத்தைச் சான்றுகளுடன் நிறுவி தமது ஆய்வு ஏட்டை 1965^{ஆம்} ஆண்டு கலிபோனியா பல்கலைக்கழகத்தின் மூலம் வெளியிட்டிருந்தார். அந்த நூல் மொழியியலாளர்களின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்தது. அவரது ஆய்வுக்கு பல்கலைக்கழக மொழியியற் பேராசிரியர் எமனோவ் (M.B. Emmaneau) பெரிதும் துணையாக அமைந்தார். இத்தகைய வாய்ப்பும் ஆய்வின் தகுதி அங்கீகாரமும் மிகச் சிலருக்கே கிடைப்பதாகும். அவ்வகையில் பேராசிரியர் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு பெருமை தேடித் தந்துள்ளார் என்பது மிகையாகாது.

பேராசிரியரின் ஆய்வுகள் மூலம் சுமேரிய மொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் இடையிலான தொடர்புகள் நன்கு நிரூபிக்கப் பட்டுள்ளமையை அவரது நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

பேராசிரியரின் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பணிகள் என்றும் நிலைத்திடும் தன்மையன. இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலத்தின் தமிழ்க் குழுவின் தலைவராக இயங்கிய வேளை சங்க காலம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் மத்தி வரை ஈழத்தில் தோற்றம் பெற்ற தமிழ்ப்புலவர்களின் செய்யுட்களைக் கால வரன்முறைப்படி தொகுத்து ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் என்னும் பெயரில் வெளியிட்டார். இலங்கைச் சாகித்திய மண்டல வெளியீடான இந்நூல் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றை ஆய்வு செய்பவர்கள் பெரிதும் பயன்படும் வகையில் அமைந்தது. தமிழ் நூற்பதிப்புத் துறையில் வழிகாட்டிகளுள் ஏதுவாக விளங்கிய டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் பதிப்பித்த நூல்களில் எழுதியுள்ள

குறிப்புகள் பயனுள்ளவையாக இருத்தல் போல இத்தொகுதி நூலில் பேராசிரியர் அவர்கள் எழுதிய குறிப்பு மிக பயனுள்ளன ஆகும். பேராசிரியர் தமிழுக்குச் செய்த பெரும் பணிகளுள் இந்நூற் தொகுப்புப் பணி மிக முதன்மையானது.

இவரது மற்றொரு ஈழத்து இலக்கியப் பணியாக ஞானப் பள்ளி நூல் வெளியீடு அமைந்துள்ளது. கிறிஸ்தவ சமயச் சார்பான இப்பள்ளிப் பிரபந்த இலக்கியத்தை பேராசிரியர் 1968 ம் ஆண்டு பதிப்பித்தார். இதிலே பள்ளிப் பிரபந்தத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் என்ற தலையங்கத்தில் எழுதப்பட்ட நீண்ட அறிமுகம் குறிப்பாக பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கும் தமிழ் ஆய்வாளர்களுக்கும் பெருந்துணையாக விளங்கியது.

பண்டிதரும் கலாநிதியுமான சதாசிவம் அவர்கள் செந்தமிழ் அல்லது தராதரத்தமிழில் விடயங்கள் எழுதப்பட வேண்டும் என்பதில் ஆர்வமும் ஆக்கமும் கொண்டவர். பல்கலைக்கழகத்தைச் சாராத பண்டிதர்கள், வித்துவான்கள், எழுத்தாளர்கள் பலர் தமிழை பல வடிவங்களில் வளப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்துத் தமிழ் பணியாற்ற கலைப் பூங்கா என்ற இதழைத் தொடங்கினார். இது சாகித்ய மண்டலத்தின் வெளியீடாகும். இவர்கள் மரபு, செய்யுள், இலக்கணம், உரைநடை போன்ற விடயப்பரப்புகளில் சிறந்த கட்டுரைகள் எழுதினர். பேராசிரியரும் கனதியான ஆங்கங்களை எழுதினார். உ+ம் செந்தமிழ், பண்டிதம், பொது இலக்கியப் பாதை, பழமையும் புதுமையும் போன்றவை.

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் பேராசிரியர் சதாசிவத்தின் பெயர் ஒரு முக்கிய இலக்கிய நிகழ்ச்சி சம்பந்தமாக மறக்கப்படாததாகவே இருக்கும். அது மரபைப் பேணுதல் தொடர்பான போராட்டம் ஆகும். அறுபதுகளில் இப் போராட்டம் ஏற்பட்ட பொழுது மரபு பேணப்பட வேண்டும் என்ற கொள்கை உடையோர்க்கு பேராசிரியரே தலைமை தாங்கினார். மொழித் தூய்மை

பேணப்படுவதின் அவசியத்தை இலக்கண வல்லுநர் என்ற நிலையில் நின்று வற்புறுத்தினார். இவர் தமிழ் மொழியின் தூய்மையை - செந்தமிழ் வழக்கைப் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியவர். தமது பேச்சிலும் எழுத்திலும் செந்தமிழ் வழக்கையே கைக்கொண்டவர்.

பேராசிரியர் சதாசிவத்திற்குக் கிடைத்த புலமைப்பரிசில் வரிசையில் தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகம் 1985 ஆம் ஆண்டு சிறப்பாய்வாளர் தகைமையை வழங்கிக் கௌரவித்தது. பேராசிரியர் சதாசிவம் அவர்கள் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் துறையில் மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சிக்குப் பேருதவியாக அமைந்தவர் அப்போது தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராகத் திகழ்ந்த மொழியியல் பேரறிஞர் வி.அய். சுப்பிரமணியம் ஆவார். தமிழ்மொழி ஆய்வு புதிய பல கோணங்களிலிருந்து அணுகப்பட வேண்டுமென்னும் சிந்தனை படைத்த துணைவேந்தர் சிறப்பாய்வாளர் தகைமையை சதாசிவம் அவர்களுக்கு வழங்கி இந்த ஆய்வைச் செய்யும் படி பணித்தார் என இந்நூலின் முகவுரையில் நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த ஆய்வின் பயனாக வெளியிடப்பட்ட நூலே “தமிழ்ச் சொற்களின் பிறப்பு நெறி” (2006) என்பதாகும்.

சுமர் மொழியின் இலக்கண அமைப்பு, சொல்வடிவங்கள் என்பன தமிழில் உள்ளனவற்றைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றமையின் சுமர் மொழி பண்டைத் தமிழிலிருந்து கிளைத்த ஒரு மொழி யென்றும் அதில் காணப்படும் பழைய சொல்வடிவங்கள் அழிந்து போன பழந்தமிழ்ச் சொற்களைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கக் கூடும் என்றும் இரு கோட்பாடுகளை இந்நூலில் ஆசிரியர் நிலைநாட்டியுள்ளார்.

பேராசிரியர் சதாசிவம் எழுதிய முக்கிய நூல்களாவன (1)தமிழ் வினைச்சொல்லின் அமைப்பு, 1&2. 1956 (2) கருத்துரைக் கோவை 1959 (3) ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறை, 1963 (4)சுமேரிய மொழி ஒரு திராவிட மொழி 1965 (5) ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக்

களஞ்சியம் தொகுப்பு 1966 (6) ஞானப்பள்ளி பதிப்பு 1968, (7) தமிழ்ச் சொற்களின் பிறப்பு நெறி (2006) (8) Proto Sumero Dravidian - The Common Origin of Sumerian and Dravidian Languages 2017 இதன் வரிசையில் அடுத்ததாக மொழியியலும் தமிழ் மொழி வரலாறும், ஈழத்து தமிழ் சொல்வழக்கு அகராதி என்பன வெளி வரவுள்ளன.

பேராசிரியர் அவர்கள் மொழியியலும் தமிழ் வரலாறும் என்னும் நூலைப் பல ஆண்டுகள் முன்னர் எழுதி நிறைவு செய்திருந்தார். அது பல ஆண்டுகள் அச்சேறாதிருந்தது. இப்பொழுது 2020 இல் வெளிவர இருக்கிறது.

மொழியியல் தமிழ் அறிஞர்களாக அறியப்படும் பேராசிரியர்கள் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார், மு.வரதராசன், வி.அய். சுப்பிரமணியம் ஆகியோர் எழுதியுள்ள மொழிநூல், மொழி வரலாற்று நூல்களின் வரிசையில் மொழியியலும் தமிழ் மொழி வரலாறும் என்ற பேராசிரியரின் நூலும் புதிதாக இடம்பெறுகிறது. அவர் பல ஆண்டுகளாகத் சுமேரிய மொழி ஆராய்ச்சியிற் பெற்ற தரவுகளும் இந்நூலில் எடுத்தாளப்பட்டு தமிழ் மொழியின் தொன்மை நிறுவப்பட்டுள்ளது.

பேராசிரியரது நீண்டகால உழைப்பால் உருவான ஈழத் தமிழ்ச் சொல்வழக்கு அகராதி ஈழத்தமிழர்களின் பேச்சுவழக்குப் பிரயோகத்தினைத் தெளிவுற வெளிப்படுத்துகிறது. தமிழ், ஆங்கில விளக்கங்களோடு வெளிவரவுள்ள இந்த அகராதி பேராசிரியர் சதாசிவம் அவர்களின் பெறுமதிமிக்க வெளியீடுகளில் ஒன்றாக அமையும் என்பது வெளிப்படை.

பேராசிரியர் சதாசிவம் பல்வேறு புலமைப்பரிசில்கள் பெற்று பல வெளிநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களுக்குச் சென்று ஆய்வுகள் மேற்கொண்டார். உலக நாடுகளில் நடைபெற்ற

ஆராய்ச்சி மாநாடுகள் பலவற்றில் கலந்து கொண்டு மொழியியல், பண்பாடு, சமயம் சார்ந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்தார். இவர் இளம் ஆய்வாளர்களை நெறிப்படுத்தும் பணிகளிலும் ஈடுபட்டார். கேரளப் பல்கலைக்கழகம், எடின்பரோப் பல்கலைக் கழகம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மலேசியப் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றில் நடாத்தப்பட்ட கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வேடுகளை வெளிவாரித் தேர்வாளராக மதிப்பீடு செய்யும் பணியினையும் பல ஆண்டுகளாக மேற்கொண்டு வந்தார். இது அவரது புலமைக்குச்சான்றாக அமைகிறது.

பேராசிரியர் அவர்கள் கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்தில் பணிபுரிந்த காலத்தில் உலக சமாதானம் குறித்துச் செயற்பட்ட கழகங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு உலக சமாதானத்திற்கு உரிய வழி சமய ஒருமைப்பாடு என்ற கோட்பாடுடன் செயல்பட்டு வந்தார். ஆசிய சமய சமாதான மாநாடு, உலக சமய சமாதான மாநாடுகளில் இந்து சமயத்தின் இலங்கைப் பிரதிநிதியாக கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தார். 1979-1988 சமயத்திற்கும் சமாதானத்திற்குமான தேசிய குழுத் தலைவராகவும் செயற்பட்டார். இவை அவரது கல்வித் தராதரத்தையும், இந்து சமயம் தொடர்பாக அவர் பெற்றிருந்த அறிவையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

1961-1988 பேராசிரியர் கல்விப் பிரசுர ஆலோசனை சபை அங்கத்தவர் பதவியில் இருந்தவர். கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தின் எட்டாம், ஒன்பதாம், பத்தாம் வகுப்புகளுக்கான சைவ சமயப் பாடநூல்கள் சீரமைக்கப்பட்டும் புதிய விடயங்கள் சேர்க்கப்பட்டும் 1985, 1986, 1987 ஆண்டுகளில் புதிய புத்தங்களாக வெளிவந்தன. இந்த ஆக்கப் பணியில் ஈடுபட்ட குழுவினருக்கு பேராசிரியர் சதாசிவம் அவர்கள் வழிகாட்டியாக இருந்து ஆலோசனைகளை வழங்கினார். அத்துடன் பேராசிரியர் அவர்கள், பரீட்சைத்திணைக்களத்தால் நடாத்தப்படும் பொது சாதாரண

தரப் பரீட்சை, உயர்தரப் பரீட்சை GCE.(O/L), GCE.(A/L) தமிழ் மொழி விடைத்தாள் திருத்தும் குழுக்களில் தலைவராகவும் செயற்பட்டார்.

1980 - 1988 ஆம் ஆண்டுகளில் கல்வி அமைச்சின் இந்து ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினராகவும் செயற்பட்டார். இலங்கை பரீட்சைத் திணைக்களம், “இந்து சமயப் பாடம்” என்ற பேரிலேயே கல்வி பொது தராதர சாதாரண தேர்வினை நடாத்தி வந்தது. இதனை சைவநெறிப்பாடம் என மாற்றியதில் பேராசிரியருக்குப் பெரும் பங்குண்டு.

பௌத்த நாகரிகம் என்ற கற்கை நெறி இலங்கை பல்கலைக் கழகத்தில் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. தமிழ் மாணவர்களும் இந்து நாகரிகத்தை ஒரு பாடமாக கற்க வேண்டும் என பேராசிரியர் பல முயற்சிகள் எடுத்தார். இவ்வாறு பலரின் முயற்சியால் பல்கலைக் கழக மானிய ஆணைக்குழு இதனை அங்கீகரித்தது. இந்தப் பாட நெறியைக் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் முதன் முதலில் செயற்படுத்தியவர் பேராசிரியர் சதாசிவம் அவர்களே ஆவார். அதன் பின்னர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலும் இந்து நாகரிகத்துறை அமைக்கப்படலாயிற்று. பல்கலைக்கழகத்தில் இக்கல்வி நெறிக்கு உயிர்ப்பும், உயர்வும் அளித்த பெருமை பேராசிரியர் அவர்களையே சாரும். அன்று தொடக்கி வைத்த இந்து நாகரிக கற்கை நெறி இப்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்து நாகரிக பீடமாக வளர்ந்துள்ளது.

சைவசமய நடைமுறைகள் தொடர்பான சிக்கல்கள் ஏற்படும் பொழுது பேராசிரியர் துணிந்து செயற்பட்டு அவற்றிற்கு தீர்வு வழங்கியுள்ளார். மரண வீடுகளில் திருமுறை ஓதப்படுதல் தவறு என வேதமரபினர் எதிர்ப்புக் காட்டினர். இதை மறுத்த பேராசிரியர், ‘காலத்தால் முந்திய செந்நெறி சிவநெறியும் திருமுறைகளும்’ என்ற

விரிவான கட்டுரையை 07.11.1952 வீரகேசரி இதழில் எழுதி இதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்திருந்தார். சைவத்திற்கும் சைவசித்தாந்தத்திற்கும் நெருக்கடி ஏற்பட்டபோதெல்லாம் அவர் குரல் கொடுக்கத் தவறியதில்லை.

பேராசிரியர் ஓர் சிறந்த கல்விமான் பண்பாளர். இலக்கியக் களத்தில் பல போராட்டங்களுக்கு முகம் கொடுத்து புதுமையில் பயனுள்ளவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்ந்து காட்டியவர். பேராசிரியர் கலாநிதி சதாசிவம் அவர்கள் செந்தமிழ் மரபைப் போற்றியமைக்குக் காரணம் எமது மொழியும் பண்பும் அழிந்து விடக் கூடாது என்பதேயாகும். எமது மொழியிலும் பண்பாட்டிலும் பேராசிரியர் சதாசிவம் அவர்கள் கொண்டிருந்த வேட்கையே அவர் செந்தமிழ் மரபைப் போற்றி நின்றமைக்குப் பிரதான காரண மெனலாம்.

இவ்வாறாக நுண்மாண் நுழைபுலம் கொண்ட பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் அவர்கள் ஈழத்தில் மட்டுமன்றி உலக அரங்கிலும் தனது ஆளுமையை நிறுவிய பெருமைக்குரியவர். என்றும் கவனிப்பிற்குரியதான நூல்கள் பலவற்றை கல்விப்புலத்திற்கு வழங்கியவர். பன்மொழிப்புலமை மிக்கவர். “நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமை உடைத்திவ் வுலகு” என்ற வள்ளுவனின் வாய்மொழிக்கு அமைய வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து தனது ஆற்றலாலும் அன்பாலும் அனைவரது உள்ளத்தையும் வென்ற பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் அவர்களின் வாழ்க்கை அனைவருக்கும் தக்க வழிகாட்டியாகும்.

பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் அவர்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

15.02.1926 பிறப்பு : அராலி தெற்கு
ஆரம்பக்கல்வி

1930 - 1941 1. அராலி சரஸ்வதி வித்தியாலயம்
2. அராலி இந்து ஆங்கில பாடசாலை

1941 சிரேஷ்ட தராதரப்பத்திரப் பரீட்சையில் முதற்
பிரிவில் சித்தி (தமிழ்)

1942-1945 வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் கல்வி
பயில்தல்

1943 பிரவேச பண்டித பரீட்சையில் சித்தி

1945 ஆங்கில சிரேஷ்ட தராதரப்பத்திரப் பரீட்சையில்
முதற்பிரிவில் சித்தி

1945 -1947 கொழும்பு ஆனந்தக் கல்லூரியில் உயர் கல்வி

1947 கல்விப் பொதுத்தராதர உயர்தரப் பரீட்சை

1947 - மதுரைத் தமிழ் பண்டிதப் பரீட்சையிற் சித்தி

உயர்கல்வி

1948 - 1952 பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயில்தல்

1952 சிறப்பு கலைமாணி முதற்பிரிவில் சித்தி

1954 பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் முதுகலை
மாணிப்பட்டம்

1954 - 1956 ஓக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டம்

வகித்த பதவிகள்

1952 உதவி விரிவுரையாளர்
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை

1956 - 1965 சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.

1965 - 1967 இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கொழும்புப் பிரிவின்
தமிழ்த்துறைத் தலைவராக நியமனம்

1967 - 1969 தமிழ்த்துறைத் தலைவர் - கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

1970 கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராக
நியமனம்

1970 - 1980 பேராசிரியர், தமிழ்த்துறைத் தலைவர், கொழும்புப்
பல்கலைக்கழகம்.

1981 - 1988 பேராசிரியர் - பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

புலமைப் பரிசில்கள்

1943 மதுரைப்பிரவேசபண்டிதப்பரீட்சையில்முதல்வகுப்பில்
சித்தியடைந்தமைக்கான பரிசிலைப் பெற்றார்.

- 1955 ஒக்ஸ்போர்டிலுள்ள பேலியோல் (Balliol) கல்லூரியினர் வழங்கும் சேர்மகாராஜா சிங்கினுடைய பரிசு பெற்றார்.
- 1964 மொழியியல் துறையின் புல்பிரைட் ஸ்கொலர்ஷிப் (Fulbright Scholarship) பெற்று அமெரிக்காவில் பென்சில்வேனியா, பேர்க்லி ஆகிய பல்கலைக்கழகங்களில் ஆராய்ச்சிப் படிப்புகளை மேற்கொண்டார்.
- 1973 - 1974 பொதுநலவாய நாடுகள்வழங்கும் ஆய்வாளர் புலமைப் பரிசிலைப் பெற்றார்.
- 1985 - 1986 தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் வழங்கும் சிறப்பாய்வாளர் புலமை பரிசிலைப் பெற்றார்.
- 1986 காகுசின் பல்கலைக்கழகம் (Gakushuin University) டோக்கியோ வழங்கும் ஆய்வாளர் புலமைப் பரிசிலைப் பெற்றார்.

வெளிநாட்டும் பல்கலைக்கழகங்களுடன் தொடர்புகள்

- 1954 - 1956 ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகம்
- 1964 - 1965 பென்சில்வேனியா பல்கலைக்கழகம்
- 1965 கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகம், பேர்க்லி
- 1973 - 1974 ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகம்
- 1985 - 1986 தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்
- 1986 காகுசின் பல்கலைக்கழகம், டோக்கியோ

புலமை சான்ற மொழிகள்

தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம், இலத்தின், சமஸ்கிருதம், பாளி, மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், ஜேர்மன் ஆகிய மொழிகளில் பயிற்சி உடையவர்.

வெளிநாடுகளில் பாங்குபற்றிய மாநாடுகள்

மொழியியல்

1. 1961 அகில இந்திய கீழைத்தேய மகாநாடு - ஸ்ரீ நகர்
2. 1962 ஒன்பதாவது மொழியியல் மாநாடு-மசுகூட், ஐக்கிய அமெரிக்கா
3. 1964 கீழைத்தேய காங்கிரஸின் 26 வது சர்வதேச மாநாடு - டெல்லி

சமயம்

1. 1979 பிரின்ஸ்டன், நியூ ஜேசி சமயத்திற்கும் சமாதானத்திற்குமான மூன்றாவது உலக மாநாடு
2. 1981 புதுடில்லி - சமயத்திற்கும் சமாதானத்திற்குமான இரண்டாவது ஆசிய மாநாடு
3. 1984 நைரோபி - சமயத்திற்கும் சமாதானத்திற்குமான நான்காவது உலக மாநாடு
4. 1986 தென்கொரியா - சமயத்திற்கும் சமாதானத்திற்குமான மூன்றாவது ஆசிய மாநாடு

தமிழாராய்ச்சி

1. 1966 மலேசியா - முதலாவது அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மாநாடு
2. 1970 சென்னை - இரண்டாவது அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மாநாடு

3. 1982 மதுரை - ஐந்தாவது அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மாநாடு

4. 1987 மலேசியா - ஆறாவது அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மாநாடு

வெளிநாட்டும் பல்கலைக்கழகங்களில் கலாநிதிய்யட்ட வெளி நிலை பரீட்சகராக கடமையாற்றிய பல்கலைக்கழகங்கள்

1. கேரளப் பல்கலைக்கழகம்
2. மதுரைக் காமராஜ் பல்கலைக்கழகம்
3. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
4. மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்
5. எடின்பரோ பல்கலைக்கழகம்
6. சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
7. மலாயாப் பல்கலைக்கழகம்

உறுப்பினராகப் பதவி வகித்த கழகங்களும் அமைப்புகளும்

1. தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகங்கள்

1943 - ஆரிய திராவிட பாஷா விருத்திச்சங்க உறுப்பினர்

1963 - ஆரிய திராவிட பாஷா விருத்திச்சங்க ஆலோசகர்

1963 - தமிழ்ப் பண்டிதர் சங்கத் தலைவர்

1967 - ஆரிய திராவிட பாஷா விருத்திச்சங்கத் தலைவர்

2. சாகித்திய மண்டலம்

1962-1965 கீழைத்தேச மொழித்துறையின் பிரதிநிதியாகச்
சாகித்திய மண்டலத்தின் உறுப்பினர்

1966 செந்தமிழ் குழுவின் தலைவர்

1970 தமிழ் நாடகக் குழுவின் தலைவர்

3. சமயம்

1976 - 1988 சமயத்திற்கும் சமாதானத்திற்குமான ஆசிய மாநாடு
இயக்குநர்

1979 - 1988 சமயத்திற்கும் சமாதானத்திற்குமான உலக மாநாடு
உறுப்பினர்

1979 - 1988 சமயத்திற்கும் சமாதானத்திற்குமான தேசிய குழு
உபதலைவர்

4. மொழியியல்

- 1) இந்தியாவில் மொழியியற் கழக உறுப்பினர்
- 2) இங்கிலாந்தின் மொழியாராய்ச்சிக் கழக உறுப்பினர்
- 3) அமெரிக்காவின் மொழியாராய்ச்சி கழக உறுப்பினர்

5. ஆலோசகர் குழு உறுப்பினர்

1961 - 1988 கல்விப் பிரசுர ஆலோசனைச் சபை அங்கத்தவர்

1980-1988 கல்வி அமைச்சின் தமிழ், இந்து சமய பாட ஆலோ
சனைக்குழு உறுப்பினர்

1985 இலங்கை ரூபவாகினி கூட்டுத்தாபனத்தின் நடனத்
தேர்வுக்குழு அங்கத்தவர்

மிரதான கட்டுப்பாட்டு பரீட்சகராகக் கடமையாற்றிய பரீட்சைகள்

1. க.பொ.த (சாதாரண) பரீட்சை

- 1) சைவசமயம்
- 2) தமிழ்

2. க.பொ.த (உயர்தரப்) பரீட்சை

- 1) தமிழ்
- 2) இந்து சமயம்

3. இலங்கை நிர்வாக சேவையாளர் பரீட்சை

பாடநெறியாக்கம்

இந்து நாகரிகம், மொழியியல் ஆகிய இரு பாடங்களைத் தமது
விடா முயற்சியால் பல்கலைக்கழகங்களில் பாடநெறியாக்கியமை

நூல்கள்

1. 1956 தமிழ் வினைச்சொற்களின் அமைப்பு
தொகுதி I, தொகுதி II
2. 1959 கருத்துரைக்கோவை
3. 1963 ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறை
4. 1965 சுமேரிய மொழி ஒரு திராவிட மொழி (ஆங்கிலம்)
5. 1966 ஞானப்பள்ளி
6. 1966 ஈழத்துத் தமிழ் கவிதைக் களஞ்சியம்
7. 2006 தமிழ் சொற்களின் பிறப்பு நெறி
8. 2017 Proto Sumero Dravidian – The Common Origin of
Sumerian and Dravidian Languages
9. 2020 மொழியியலும் தமிழ் மொழி வரலாறும்
10. 2020 ஈழத்துத் தமிழ்ச் சொல் வழக்கு அகராதி

‘ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறை’ என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் அவர்களால் 1963இல் வெளியிடப்பட்ட இந்நூல் மீள்பதிப்பாக இப்போது வெளிவருதல் வரவேற்கத்தக்கது. இந்நாளில் பல்வேறு பொருள் சார்ந்து, பல்வேறு நிலைகளில் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள் சமர்ப்பிக்கப் படுகின்றன. அவற்றிற் பெரும்பாலான கட்டுரைகளில் ஆய்வுக்கட்டுரையின் அமைப்புக் காணப்படுவதில்லை என்பதை ஆய்வறிஞர் ஏற்றுக் கொள்வர். இந்நிலையிற் பேராசிரியர் அவர்களின் இந்த நூல் ஆய்வாளர்கள் அனைவருக்கும் பெரிதும் பயன்படத்தக்கதாகும்.

இந்நூல் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை, ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை அமைப்பு, மேற்கோள், அடிக்குறிப்பு, மேற்கோள் பட்டியல், உத்திகள், மொழி நடை ஆகிய ஏழு தலைப்புக்களில் அமைந்துள்ளது. அறிவியல், இலக்கியம், கலைகள், தத்துவம், பொருண்மியம் எனப் பல்வேறு துறைகளில் முதுகலைமாணி, முனைவர் ஆகிய பட்டங்கள் பெறுவதற்காகப் பல நூற்றுக் கணக்கானோர் பல்கலைக்கழகங்களிலே ஆண்டு தோறும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்து வருகிறார்கள். ஆனால், பலர் எழுதும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அதன் வரைவிலக்கணங்களுக்கு அப்பால் அமைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். அதுபோன்றே கருத்தரங்குகளில் வாசிக்கப்படும் சிலரது கட்டுரைகளும் ஆய்வுக்கட்டுரையின் அமைப்பற்ற தன்மை கொண்டனவாக உள்ளன. “தாம் எடுத்துக் கொண்ட பொருளை விளக்குவதற்கு இன்றியமையாதன எனக் கண்ட கருத்துக்களைப் பல நூல்களிலிருந்து திரட்டித்தம் நுண்மதி கொண்டு ஆராய்ந்து, அக்கருத்துக்களைத் தமதாக்கி, ஆராய்ச்சியாளர் புதிதாகப் படைக்கும் படைப்பே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாகும்” எனப் பேராசிரியர் குறிப்பிடுவது ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதுவோரை நன்கு நெறிப்படுத்தும் வாசகமாகும். ஆய்வுக்கட்டுரை எழுத முற்படுவோர் முதலிற் படிக்க வேண்டியதொரு வழிகாட்டியாக இந்நூல் அமையும் என்பதே எமது திடமான கருத்தாகும்.

